

Drömtiden knackar på

Om synkronicitet, arketyper och talmagi

Jörgen I Eriksson

norrshaman

Drömtiden knackar på _____

Böcker på **norrshaman** av författaren:

Heligt landskap – Platser för kraft och kunskap (med Jonas Unger)

Sejd 4.0 – En introduktion till shamanismen

Runmagi och shamanism 3.0

Rune Magic and Shamanism

Runenmagie und Schamanismus

Naturens återkomst – Shamanism och frigörelse

Atrid Grimssons Svartkonstbok

Eddans dolda visdom

Böcker på andra förlag:

Samisk shamanism

Blodstämmare och handpåläggare

Var tids noaidi – Samisk shamanism

Navajo – Att tänka och vandra i skönhet

Omslagsbild: Metatrons kub av Gunilla Wänn.

Baksidesbild: Författaren på Uggårda rojr, Gotland. Foto: Jonas Unger.

www.norrshaman.net

Copyright Jörgen I Eriksson 2015

Tryckt hos tryckning.nu/h:ström, Umeå 2015

ISBN 978-91-978832-6-9

Innehåll

Inledning ...	4
F. David Peat ...	6
Räven ...	10
C. G. Jung ...	12
Morkullan ...	18
Jung och Pauli ...	20
Svarthättan ...	28
Marie-Louise von Franz ...	30
Havsörnen ...	34
Remo F. Roth ...	35
Guldbaggen ...	42
Utharkens talmagi ...	43
Verklig magi ...	50
Litteratur ...	55

Inledning

Allt i universum befinner sig i ständig utveckling och förändring – åtminstone sedan Big Bang för nära 14 miljarder år sedan. Det innebär att den som vill delta i och förändra världen också ständigt måste utveckla och transformera sina egna redskap. Det gäller även traditionell andlighet och magi som shamanism och alkemi. Vi kan inspireras av – inte minst när det gäller attityder och förhållningssätt – uråldriga traditioner, men om vi vill åstadkomma verklig magi (till skillnad från inbillad) måste vi vara beredda att ta till oss ständigt nya insikter och förändra metoderna i enlighet med dem. Runmagi idag skiljer sig på åtskilliga sätt från hur runmagi utövades för 1 000 eller 2 000 år sedan. Dagens alkemister kan inte använda samma metoder som deras föregångare gjorde för 500 eller 1 500 år sedan.

För mig känns det oerhört positivt utmanande att med respekt för våra förföräldrars andliga traditioner bidra till att bana nya vägar – något som bara är möjligt i ett intuitivt och nära samspel med Moder Jord och Drömtiden. Därifrån strömmar ständigt ny kunskap för alla som är beredda att öppna sig och ta emot. Anledningen till att det hela tiden föds ny kunskap finns inbyggd i den kosmiska matrisen eller nödvändigheten, den som gör att universum har den struktur och det innehåll som det har.

Den psykofysiska urgrunden för universum, eller Drömtiden som jag kallar den, befinner sig också i ständig utveckling och förvandling. En av dem som blev medveten om denna dynamik var C. G. Jung som med sina tankar om synkronicitet öppnade dörrar för oss som kom senare. Jungs samarbete med kvantfysikern och nobelpristagaren Wolfgang Pauli för att försöka förena kvantfysik, djuppsykologi och alkemi i en ny och enhetlig teori rymmer stor visdom och inspiration. Efter Jung och Pauli har många andra utvecklat teorierna om

synkronicitet och därmed också om verklig magi, t ex Marie-Louise von Franz, F. David Peat och Remo F. Roth. Deras arbete har varit en enorm inspirationskälla för mig det senaste året och i denna lilla bok berättar jag om hur och till vad de har inspirerat mig och hur jag har valt att gå vidare.

Inspiration har också flödat till mig direkt från Moder Jord och Drömtiden, i form av synkronistiska fenomen. Det kan handla om situationer där ovanliga djur plötsligt dyker upp, eller där vanliga djur plötsligt gör oväntade saker. Vad dessa situationer signalerar är: "Var uppmärksam!". Och när en väl är det och är mottaglig för nya insikter så kan ett kunskapssprång äga rum. Det är sådana situationer som jag kallar för "Drömtiden knackar på". I synkronistiska händelser finns en kreativ aspekt, där något nytt skapas av eller för den som blir medveten om synkroniciteten. Det handlar inte om att vi människor skapar synkronicitet, möjligen kan vi göra oss receptiva och därigenom bidra till förutsättningarna för synkroniciteten.

Synkronicitet förutsätter ett förändrat medvetandetillstånd. Healing och annan magi är uttryck för synkronicitet och kan bara inträffa när de står i överensstämmelse med den grundläggande kosmiska matrisen och rörelsen. Det förutsätter att de som deltar i en magisk ceremoni, t ex botare och patient, befinner sig i ett förändrat medvetandetillstånd, och dessutom är beredda att själva förändras. Verklig magi förändrar såväl ceremonins deltagare som den stora kosmiska väven, Urds väv. Det är den processen som alkemister har kallat *multiplicatio*. Den representerar för mig kärnan i all magi och det är den som jag försöker få ett grepp om i denna bok

Upplands Väsby november 2015.

F. David Peat

Kvantfysiken och djuppsykologin har båda bidragit till att vidga den västerländska världsbilden. På atomnivå och i psykets djup upphävs etablerade sanningar om orsak och verkan, subjekt och objekt, ande och materia. Två vanliga exempel: fotonen är både partikel och våg; arketyperiska symboler i det undermedvetna yttrar sig likartat för människor från helt olika kulturer och tycks komma ur ett kollektivt omedvetet.

Att det skulle uppstå nyfikenhet och tankeutbyte mellan utövare av teoretisk fysik och djuppsykologi är helt följdriktigt. Det mest kända samarbetet är kanske det mellan **Carl Gustav Jung** och nobelpristagaren i fysik **Wolfgang Pauli**. Det resulterade 1955 i den gemensamma boken *The Interpretation and Nature of the Psyche* och en omfattande brevväxling som också finns utgiven i bokform - *Atom and Archetype - The Pauli/Jung Letters, 1932 -1958*. Jung var en visionär pionjär inom djuppsykologin som riktade sitt sökarljus åt alla möjliga håll för att stilla sin enorma kunskapsörst. Han har bidragit till att vidga ramarna för det västerländska tänkandet med sina teorier om det kollektiva omedvetna, om arketyperna och, inte minst, om synkroniciteten. Jungs bidrag till den gemensamma boken med Pauli har titeln *Synchronicity: An Acausal Connecting Principle* och är i sig en god sammanfattning av vad det handlar om – meningsfulla sammanträffanden där kreativa möten sker mellan inre och yttre, mellan psyke och materia. En ytterst viktig dimension i dessa sammanträffanden är att de är *icke-kausala*, vilket innebär att de inte sker i enlighet med faktorer som orsak och verkan. Alltså: att A och B inträffar ungefär samtidigt beror inte på att A orsakar B, eller tvärtom. Synkroniciteter handlar i stället om att A och B båda är uttryck för något som inträffar i en underliggande kosmisk urgrund. A och B ingår

båda i en kosmisk dans som undandrar sig mänskliga tanke kategorier som orsak och verkan.

Trots sin intensiva kommunikation lyckades inte Jung och Pauli med sin föresats att skapa en ny och gemensam teori för både materia och psyke. Eftersom mycket har hänt sedan 1955 såväl inom den teoretiska fysiken som inom djuppsykologin finns goda möjligheter att uppdatera, utveckla och nyskapa synkronicitetsteorierna. Den uppgiften har fysikern **F. David Peat** gripit sig an vid flera tillfällen. 1987 gav han ut boken *Synchronicity: The Bridge between Matter and Mind*, 1994 kom *Blackfoot Physics: A Journey into the Native American Universe*. Senare slog han sig ner i byn Pari i Toscana där han driver *The Pari Center for New Learning*, som bland mycket annat anordnar seminarier och kurser kring just synkronicitetsbegreppet. När Peat tänkte göra en reviderad nyutgåva av sin bok *Synchronicity* kom han fram till att det faktiskt behövdes en helt ny bok och 2014 blev den klar – *Synchronicity: The Marriage of Matter and Psyche*. Här bjuder Peat in läsaren till en intellektuellt krävande resa vars mål är att transformera vårt sätt att betrakta oss själva, naturen och samhället.

På bara 130 sidor och med ett flödande språk går David Peat igenom synkronicitetsbegreppet, vad medvetande är, huvuddragen i Freuds och Jungs teorier, Wolfgang Paulis intresse för ämnet, samarbetet mellan Jung och Pauli, alkemins principer och divinationssystem som *I Ching*. Ja, allt detta – och mycket därtill – hänger samman på komplexa och intrikata sätt.

En synkronicitet är ett sammanträffande där något inre och yttre händer ungefär samtidigt som uttryck för något gemensamt men utan att det ena på något mekaniskt sätt skulle ha orsakat det andra. Det kan t ex handla om att en person får ett varsel i en dröm som tyder på att något kommer att hända en viss person och så inträffar en stor förändring för just denna person eller någon närstående. Eller att ett föremål ramlar ner från en vägg samtidigt som något händer med den person som har med föremålet att göra. Jung talade om meningsfulla sammanträffanden eller en *icke-kausalt förenande princip* som har sitt ursprung i det kollektiva omedvetna. Senare skapade han termen *psykoid* för att beteckna denna existensgrund, som innehåller både materia och medvetande men som ändå går bortom och föregår dessa kategorier.

För Peat är synkroniciteter inte vilka sammanträffanden som helst – de ska ha en djupgående effekt på oss för att få denna beteckning.

”Någonting utanför oss försöker tala med oss” och i synkroniciteten öppnas dörren till en ny fas i livet. I synkroniciteter förbinds inre och yttre, drömmar och fysiska händelser, materia och psyke. De är vanliga i samband med transformativa processer som födelse, död, förälskelse, intensivt kreativt arbete, psykoterapi, byte av yrke m m, alltså vid kriser och kritiska punkter i livet. De inträffar när vi är redo för en förändring och de ”överskrider vetenskapens vanliga lagar”. ”Synkroniciteter helar splittringen mellan det inre och det yttre”.

Teorierna om synkronicitet bygger på att det finns en enhetlighet mellan materia och medvetande. De förnekar dualismen mellan materia och medvetande, som inte är två separata substanser utan utvecklas ur en gemensam källa som varken är materia eller medvetande. Där Jung talade om det kollektiva omedvetna och *psykoiden* talar Peat om en kreativ universell källa eller ”det formlösa” som föder fram principerna om himmel och jord, ande och materia, dag och natt, liv och död, maskulint och feminint etc – alltså de faktorer som driver den ”kontinuerliga processen där materia ständigt förnyar sig själv”. Vad synkroniciteter gör är att de öppnar ett fönster till en kreativ källa med en gränslös potential och att de visar att vårt medvetande egentligen saknar begränsningar, skriver Peat.

Synchronicity: The Marriage of Matter and Psyche innehåller mängder av knivskarpa formuleringar och omvälvande tankar – t ex att elektronen kan ha ett proto-medvetande och att medvetandet inte är en produkt av kosmos utan faktiskt var närvarande redan vid skapandet av kosmos. Eller om kvantteorins syn på sambanden mellan observatör och det observerade, som upphäver den rådande dualismen mellan subjekt och objekt: ”Tänkaren är tanken; tanken skapar tänkaren som i sin tur tänker tanken på nytt. I en mening är det snarare så att det är tanken som skapar hjärnan än att det är hjärnan som skapar en tanke. Eller mer korrekt – hjärnan och dess aktiviteter är oskiljaktiga och genom sin ständiga aktivitet skapas och vidmakthålls hjärna och medvetande.”

Universum är en kreativ och levande organism – något som divinationssystem som *I Ching*, och runorna vill jag tillägga, är uttryck för. Divinationssystemen rymmer såväl inre som yttre världar och kan visa hur dessa speglar och påverkar varandra. De bygger helt och

hållet på synkronicitetsprinciper och kan peka på de energier som är inneboende i ett speciellt ögonblick, på de krafter och mönster som omger oss och i vilken riktning de kan önska att ta oss. Jung sa om *I Ching* att det var ett system som gör det möjligt för oss att avläsa de arketytiska energierna. Jag brukar säga att runorna är portar eller virvlar in i Drömtiden. Säger vi inte samma sak? Är Jungs *psykoid*, Peats kreativa källa och det formlösa samma sak som Drömtiden? På det stora hela vill jag svara ja på den frågan och då kommer följdfrågan om det är nödvändigt att som Jung, Pauli och Peat gå vägen via djuppsykologi och kvantfysik för att komma fram till det uråldriga begreppet Drömtiden? Mitt svar är att också Drömtiden befinner sig i dynamisk förändring, såväl av sig själv, sin egen kraft, som av människors och andra väsens samspel med den. Även teorierna om Drömtiden måste kontinuerligt nyskas – precis som Jung, Pauli och Peat gjort med synkroniciteten. Mottot för *The Pari Center for New Learning* är "*The Future has an Ancient Heart*" (=Framtiden har ett uråldrigt hjärta). Peat menar att den kreativa källan vecklar ut sig i medvetandet, den fysiska kroppen, hela kulturen, civilisationen och universum och han jämför den med en källa som självmant och utan tvång porlar fram ur berget. Den kreativa källan har inget slut och den genomsyrar all existens. Denna kontinuerliga skapelseprocess har gått under olika namn i olika kulturer, t ex Det stora mysteriösa, Det stora mysteriet, Drömtiden, Drömmandet, Urds väv.

Räven

En februarinatt vaknade jag halv två och kunde inte somna om. Läste ett kapitel i F. David Peats bok *Synchronicity: The Marriage of Matter and Psyche*, närmare bestämt kapitlet om C. G. Jung och hans paranormala upplevelser. Kände på mig att det fanns någon sorts budskap i natten till mig och uppfattade under läsningen ett svagt skällande utomhus. Det var knappast hund, kanske räv, tänkte jag, släckte lampan och hissade upp persiennerna.

Jag fick se en hare komma löpande ut ur skogsbrynet i rakt östlig riktning mot huset – ganska snabbt men knappast panikartat. Någon sekund senare såg jag räven i skogsbrynet, men den jagade inte haren utan sprang med måttlig fart i 90 graders vinkel mot harens löpning, längs med skogsbrynet söderut och småningom uppför en bergknalle djupare in i skogen. Kanske hade den jagat haren tidigare, kanske var den ute i helt andra ärenden.

Fanns ett budskap i detta möte? Jag kontemplerade frågan medan jag väntade på sömn, men fick inga tydliga svar. Det stannade vid en känsla av att vi tre hade deltagit i en ömsesidig process och att jag hade haft en sorts ”inifrånkänsla” av räv, där det t ex kändes som om jag hade en fluffig päls.

När jag småningom somnade om kom jag in i en mellandimension mellan dröm och vakenhet där jag fick en ytterst stark och märklig fysisk upplevelse. Jag sitter tillsammans med några andra, bland dem en gammal vän från Göteborg, runt ett bord och äter torkat men mjukpreparerat buffelkött som är försett med olika inskriptioner och målade motiv. En klart ”indiansk” känsla råder kring bordet. Plötsligt känner jag hur jag fylls av en märklig energi – en energi som har en överväldigande fysisk kraft och som har en svartaktig ”färg”. Allt eftersom den fyller mig släcker den mitt ordinära medvetande och får

min kropp att lyfta från stolen, inta vågrätt läge och sväva fritt. En känsla som rymmer såväl obehag (medvetandets utsläckande) som eufori (det fria svävandet). Hur länge det pågick? Vet ej, men känslan var mycket stark och jag måste ha vaknat och då släppt in upplevelsen som ett minne i mitt ordinära medvetande – ett minne som satt kvar även när jag flera timmar senare vaknade ”på riktigt”. Och en känsla som präglade flera dagar.

Räven på Norra Berget dök upp senare också. En förmiddag kom den lugnt gående i skogsbrynet och intresserade sig väldigt för fåglarna kring fågelborden. Den gjorde några halvhjärtade försök att få tag på något bevingat byte, men ställde sig sedan på en stor sten och betraktade resignerat fågellivet en stund innan den försvann uppför en backe västerut. En natt något senare hörde jag räven skria i mörkret. Ett märkligt gällt skri som nästan påminde om en fågel. Jag tittade ut men kunde inte se räven och frågade rakt ut i mörkret: Vad vill du? Det intuitiva svaret blev: Jag vill leva.

Som jag ser det var denna händelsekedja ett uttryck för synkronicitet, som för min del hade aktiverats av min Peat-läsning. I detta fanns också en fingervisning om att jag borde fördjupa studierna av hela detta komplex. Det var dags att på allvar ta itu med Jungs och Paulis tankegångar.

C. G. Jung

Carl Gustav Jung var en pionjär inom djuppsykologin av sällan skådat slag. Mest känd är han kanske för sina flexibla terapeutiska metoder och sina teorier om arketyperiska symboler och människans kollektiva omedvetna. Han sökte ständigt ny kunskap och transformerade sitt eget tänkande i en kreativ process som pågick in i det sista. När han avled 1961 i en ålder av 86 år lämnade han efter sig ett mycket öppet tankemässigt arv, som beskrivs på följande sätt av en av hans närmaste medarbetare Marie-Louise von Franz:

”... han lämnade inte över ett intellektuellt slutet system eller en doktrin till oss, utan han öppnade så många dörrar, genom vilka vi kan varsebli en enorm mängd av nya, kreativa möjligheter till insikt.”

Jung sökte inspiration i urfolksmyter, klassisk mytologi, gnosticism, alkemi, kvantfysik, indiansk, kinesisk och indisk filosofi i sin strävan efter en intuitiv kunskap om allting. Denna obändiga kunskapssträvan beskriver Jung själv på ett medryckande sätt i boken *Mitt liv: Minnen, drömmar, tankar*. Här finns också oerhört starka berättelser om hans egna trauman, nära döden-upplevelser och en del väldigt speciella synkronistiska händelser. Varifrån kom denna obändiga strävan efter ständigt ny kunskap? Så här förklarar Jung själv:

”Allt vad jag har skrivit har skett på uppdrag inifrån; det kom till under ett ödesbestämt tvång, liksom genom en överrumpling. Jag lät den ande som satte mig i rörelse komma till orda.”

”I mitt fall måste det i första hand ha varit en lidelsefull trängtan efter att förstå som föranledde mig att födas. Ty denna åtrå är det starkaste elementet i mitt väsen. Denna omätliga drift att förstå har så att säga skapat sig ett medvetande för att få veta vad som är och vad som sker

samt för att därutöver bilda mytiska föreställningar på grundval av det ovetbaras sparsamma antydningar.”

”Jag kunde aldrig bli stående vid det som jag en gång hade uppnått. Jag måste skynda vidare för att komma ifatt min visdom. Då mina samtida begripligt nog inte kunde se vad jag såg, betraktade de mitt framrusande som dårskap.”

En del har velat karakterisera Jung som en sorts shaman och visst kan en säga att Jung materialiserade och utvecklade en del av shamanens traditionella kunskaper och uppgifter. Men det som kännetecknade Jung var en speciell sorts känslighet och öppenhet för det omedvetna och dess inbyggda kunskaper. Han upptäckte fenomenet med synkroniciteter genom att helt enkelt öppna sig för denna möjliga dimension av tillvaron. När en väl har gjort det blir en varse att synkroniciteter inträffar hela tiden. Det är som om det mottagande sinnet drar till sig synkroniciteter, som en sorts andlig magnet. Jung själv beskrev det hela som att händelser ”föll samman i tiden”, på ett sätt som gjorde såväl tid som rum ”elastiska”.

Ett typexempel på synkronicitet som Jung själv återger handlar om en av hans patienter, en ung kvinna, som han beskrev som psykologiskt oåtkomlig till följd av hennes extrema intellektualism. Under en kritisk fas hade kvinnan en dröm där hon fick ta emot en gyllene skarabé (en glänsande svart skalbagge som finns runt Medelhavet och som i det gamla Egypten betraktades som helig). När hon berättade denna dröm för Jung hörde han plötsligt en lätt knackning på fönstret bakom sig. Han vände sig om och fick syn på en flygande insekt som gång på gång slog emot fönsterrutan. Jung öppnade fönstret och fångade insekten med handen. Det var en guldbagge, det närmaste en skarabé som en kan komma på våra breddgrader. För den kvinnliga patienten var guldbaggen ”hennes” skarabé från drömmen. Upplevelsen skakade om henne, hennes överdrivna rationalitet imploderade, Jung upplevde att han nådde fram till henne och terapin blev framgångsrik.

Det var inte drömmen om skarabén som orsakade guldbaggens inträde i Jungs terapirum – och i patientens medvetande. Jungs öppenhet kom helt enkelt att fungera som en sorts förmedlare mellan Drömtiden och den ordinära verkligheten. Jung, patienten och guldbaggen rörde sig samfällt i harmoni med en större kosmisk rörelse och då uppstod en situation som blev ett genombrott och en boteakt för patienten.

Samtidigt förändrade händelsen även Jung och guldbaggen. Och återverkade samtidigt på det stora kosmiska kretsloppet.

1952 sammanfattade Jung sina insikter om synkronicitet i texten *Synchronizität als ein Prinzip akausaler Zusammenhänge* (Synkronicitet som en icke-kausal förenande princip). Han beskriver här flera av sina egna viktiga synkronistiska upplevelser men försöker också att på ett vetenskapligt sätt underbygga sina teorier. Här tar han till sin hjälp parapsykologiska experiment som hade utförts vid Duke-universitetet i USA och en egen analys av flera hundra horoskop som hade utställts för gifta par runt om i Europa. Jung menade sig hitta meningsfulla sammanträffanden på båda hållen. Det var inte "slumpen" som gav positiva resultat i de parapsykologiska experimenten eller som gjorde att vissa personer gifte sig med varandra. För Jung stod det klart att dessa meningsfulla sammanträffanden vilar på vad han kallar en arketypisk grund och han definierade synkronicitet som "ett samtidigt inträffande av ett psykiskt tillstånd med en eller fler externa händelser som framträder som meningsfulla paralleller till det tillfälliga subjektiva tillståndet".

Synkronistiska händelser hänger enligt Jung samman med två olika psykiska tillstånd som uppträder samtidigt; det normala som är möjligt att förklara orsaksmässigt och det andra, den kritiska upplevelsen som inte orsaksmässigt kan härledas ur det första. Han skriver om synkronicitetens två faktorer: a) En omedveten bild kommer in i medvetandet antingen direkt (dvs bokstavligt) eller indirekt (dvs symboliserat) i form av en dröm, idé eller föraning, b) En objektiv situation sammanfaller med detta innehåll. Den ena är lika förbryllande som den andra vad gäller hur och varför de uppstår och hur och varför de sammanfaller.

Han grupperar synkronistiska händelser i tre kategorier:

1. Sammanträffandet av ett psykiskt tillstånd hos observatören med en samtidig, objektiv, extern händelse som stämmer överens med det psykiska tillståndet eller innehållet (t ex skarabén), där det inte finns något belegg för ett orsakssamband mellan det psykiska tillståndet och den yttre händelsen, och där, med beaktande av rummets och tidens psykiska relativitet, ett sådant samband inte ens är tänkbart.

2. Sammanträffandet av ett psykiskt tillstånd med en överensstämmande (mer eller mindre samtidig) yttre händelse som

äger rum utanför observatörens uppfattningsförmåga, dvs på avstånd, och som bara kan verifieras i efterhand (t ex Swedenborgs vision av den stora branden i Stockholm).

3. Sammanträffandet av ett psykiskt tillstånd med en överensstämmande, ännu icke existerande händelse, som är avlägsen i tid och på liknande sätt bara kan verifieras i efterhand.

Jung tycker sig skönja ett *icke-kausalt ordnande* som underliggande princip för hela kosmos. Synkroniciteter blir då exempel på denna allmän icke-kausala ordning. Det är helt enkelt otänkbart att de skulle vara slumpmässiga, dvs rena tillfälligheter. I stället lanserar han en tolkning som öppnar upp detta fält för andra att fortsätta utforska, nämligen att vid sidan av kategorier som rum, tid och kausalitet behövs en förklarande kategori, som till del är en sedan evighet existerande universell faktor och till del kan beskrivas som summan av oräkneliga individuella kreativa handlingar som utförts i tiden.

Det kinesiska filosofiska divinationssystem som går under beteckningen *I Ching (Yi Jing)* fascinerade Jung och han beskrev det som en metod att förstå en situation som helhet och på så vis placera de enskilda detaljerna mot en kosmisk bakgrund – samspelet mellan Yin och Yang. Till skillnad från västerländska vetenskapliga metoder, som går ut på att påtvinga naturen olika villkor och tvinga henne att svara på mänskliga frågor, så låter *I Ching* naturen besvara frågorna utifrån sin egen mångfald och sitt överflöd. Det handlar om en organisk vision av världen, att världen är en levande organism bestående av en serie cykliska processer som samspelar med varandra. Alla traditionella divinatoriska metoder grundar sig enligt Jung på en icke-kausal eller synkronistisk förenande princip och är ett sätt att läsa av den kosmiska klockan, att få en ögonblicksbild av de arketyppiska energier som är förhanden i en viss situation. *I Ching* är uppbyggt av 64 olika hexagram, vart och ett bestående av sex tecken i olika kombinationer. (Den nordiska motsvarigheten till *I Ching* är runorna i utharken – 24 till antalet men i sin funktion lika komplexa som det kinesiska systemet).

1923 hade den tidigare missionären Richard Wilhelm gett ut en tysk översättning av *I Ching – Förändringarnas bok* som hade fångat Jungs uppmärksamhet. Att de båda kom att utveckla ett nära samarbete under Wilhelms sista år var uttryck för en typisk synkronistisk

händelse. Då hade Jung haft en dröm vars essens han försökte fånga i en mandala-bild som han kallade "fönster till evigheten". Senare gjorde han ytterligare en mandala med ett guldslott i centrum, som gav mandalan ett påfallande kinesiskt utseende. Strax efteråt fick Jung ett brev från Wilhelm som ville ha Jungs omdöme om en gammal kinesisk taoistisk-alkemisk text med titeln *Den gyllene blommans hemlighet*. Jung slukade entusiastiskt texten och de båda gav sedan gemensamt ut boken på tyska med ett förord av Jung. Så här sammanfattar Jung själv denna process:

"Till minne av detta sammanträffande, denna egendomliga synkronicitet, skrev jag då under mandalan: '1928, då jag hade målat bilden av det väl befästa guldslottet, sände mig Richard Wilhelm i Frankfurt den kinesiska, tusen år gamla texten om det gula slottet, fröet till den odödliga kroppen". Denna synkronistiska händelse väckte hos Jung "en önskan att lära känna alkemisterna", en önskan som fick honom att återigen beträda nya marker.

Jungs text om synkroniciteter är ett uttryck för en pågående kreativ tankeprocess och den ska definitivt inte ses som någon fullbordad teorimodell. Snarare öppnade Jung dörrar för andra som är villiga att försöka gå vidare. Det gäller inte bara öppningen mot alkemin med dess syn på det himmelska giftermålet och den enda verkligheten (*unus mundus*) utan också en vidareutveckling av arketypsbegreppet och talmagin.

I ett resonemang om symboler som materialiseras i form av mandalas konstaterar Jung att en mandala också har en matematisk struktur, som regel baserad på talet fyra eller produkter av talet fyra. Mandalastrukturer är spontana produkter av det omedvetna och är ett uttryck för en underliggande ordning, samtidigt som de skapar ordning. Det omedvetna använder alltså talen som en ordnande faktor och de naturliga talen 1 – 9 är enligt Jung att betrakta som arketyper, som inte har uppfunnits utan upptäckts av människan.

I ett hisnande tankesprång, som kanske kan kallas kvantsprång, kommer Jung fram till att vi måste överge idén att psyket är en produkt av hjärnan, ja att det över huvud taget hänger samman med hjärnan. I stället öppnar han för en uppfattning där samordningen av psykiska och fysiska processer i en levande organism kan betraktas som ett synkronistiskt fenomen snarare än som ett orsakssamband.

Det handlar snarast om en "psykofysisk parallellitet". Synkronicitet handlar varken om materialism eller om metafysik utan om en sorts "enhet i varandet". Detta kan kräva ett "nytt begreppsmässigt språk", något som fysikern Wolfgang Pauli tidigare varit inne på i sina tankar om ett "neutralt" språk som skulle bana väg för en enhetlig psyko-fysisk teori om tillvaron. Därmed är vi framme vid det märkliga samarbetet mellan djuppsykologen Jung och kvantfysikern och Nobelpristagaren (1945) Pauli som bl a resulterade i en brevväxling av sällan skådat slag.

Morkullan

Under en cykeltur en aprilkväll i Norduppland fick jag se något svart vid asfaltskanten. Jag stannade och såg att det var en stor, nästan svart padda, som hade en mindre, något ljusare padda på ryggen. Parning, eller förberedelse för parning, pågick. Trots att jag kom helt nära satt paddorna blickstill. Det enda livstecknet var deras lugna andning. Jag tänkte att detta måste vara ett budskap och cyklade vidare. Senare på kvällen stod jag utomhus och fick då höra en av mina favoritfåglar närma sig – morkullan med sitt karakteristiska kväkande ljud, som påminner om en groda. Den kom flygande från norr mot söder men just när den fick syn på mig vek den av 90 grader mot öster och flög rakt över mig. Senare på kvällen kom den tillbaka, nu i riktning från väster mot öster men när den fick syn på mig vek den hastigt av i 90 grader söderut.

Morkullan både ville och ville inte flyga rakt över mig. Den rörde sig *mot* och *från* – två av de fyra arketyperiska rörelserna (vid sidan av *inåt* och *utåt*). Jag kontemplerade budskapen från paddorna och morkullan och fick följande mening till mig: Håll fast, men var beredd att ändra riktning.

Några dagar senare när jag fikade med en god vän på ett konditori i Vällingby pekade hon på en grön prinsessbakelse i form av en groda och frågade: Ska du inte ta en groda? Hon hade ingen aning om min tidigare upplevelse med paddorna och den kväkande morkullan men hennes fråga kopplade samman allt i en kreativ synkronicitet. Det blev ett sammanfallande i tid och rum och vårt samtal kom att handla om synkroniciteter, arketyper och runornas talmagi.

Synkronistiska händelser leder ofta till genombrott i tänkandet. I synkroniciteten finns inte bara kreativitet utan också transformation. Jag kallar sådana händelser för "Drömtiden knackar på". Det handlar

Drömtiden knackar på _____

om en uppmaning från den psyko-fysiska enhetstillvaron: "Var uppmärksam." Drömtiden har en strävan att komma igenom, eller ska vi säga in i den ordinära verkligheten, och signalerar detta genom ovanliga sammanträffanden i just den ordinära verkligheten.

Jung och Pauli

Brevväxlingen mellan C. G. Jung och Wolfgang Pauli ställer höga krav på läsaren. Ibland är abstraktionsnivån svindlande hög; i synnerhet gäller det Paulis fysikaliska resonemang. Av brevväxlingen framgår också att Jung betraktar sin egen okunskap om fysik och matematik som ett handikapp och att Pauli i sin tur är irriterad över psykoterapeuternas bristande naturvetenskapliga insikter. Pauli hade på Jungs enträgna begäran accepterat en plats i ledningen för Jung-institutet men klagade efterhand bittert över jungianernas bristande vetenskapliga och akademiska nivå. Tilläggas bör väl att Pauli, som var en av sin tids allra främsta fysiker vid sidan av namn som Niels Bohr och Werner Heisenberg, i viss mening kanske också kände sig som en främmande fågel bland fysikerkollegerna, som sällan, eller aldrig, hade någon djupare andlig dimension i sitt tänkande.

Jungs och Paulis brevväxling är uttryck för ett oerhört avancerat tankesamarbete för att försöka skapa en enhetlig teori där djuppsykologi, kvantfysik och alkemi förenades. Det är oerhört spännande att se hur Jung och Pauli från sina olika utgångspunkter närmade sig varandra och nådde fram till en enighet i åtskilliga frågor, t ex den om den psykofysiska urgrunden för allt, alltså den grund som tillvaron utgår från och där det inte råder någon skillnad eller uppdelning mellan ande och materia eller materia och psyke; det som i alkemin kallas *unus mundus*. Jag ser väldigt tydliga paralleller mellan denna *unus mundus* och begreppet Drömtiden, som jag själv använder.

Det som hade fört Pauli in på djuppsykologi och en mer andlig dimension var primärt följderna av en djup depression som han hamnade i vid början av 1930-talet – en traumatisk period med högt alkoholintag, destruktiva beteenden, krogslagsmål och skilsmässa. Pauli var då professor i teoretisk fysik vid tekniska högskolan i Zürich

och kom i kontakt med Jung när denne höll en serie föreläsningar där. Uppenbarligen fick Pauli inledande behandling av Jung som dock snabbt hänvisade honom till en av sina elever för fortsatt analys. Förklaringen till detta var att Jung ansåg att Paulis drömmar var av ett sällan skådat rikt arkaiskt slag och att han inte ville påverka dem. Däremot fick han kontinuerligt rapporter om dessa drömmar och har också återgett åtskilliga av dem, t ex i boken *Psychologie und Alchemie*. Pauli bedrev också årtal av självterapi och självanalys av drömmarna. Och vilka drömmar Pauli rapporterade till Jung! Så innehållsrika och detaljerade, så komplexa. Kanske har de kritiker en reell poäng som menar att Jung utnyttjade Pauli och hans drömrapportering för sitt eget teoribygge. Pauli föreföll helt öppen, ja vidöppen, i sina drömrapporteringar till Jung, som däremot gav väldigt lite, ja knappt något, av sig själv och sina egna erfarenheter tillbaka.

En likhet mellan de båda som säkert bidrog till samarbetet var den känsliga öppenhet som gjorde att de båda ”drog till sig” mäktiga drömmar och synkronistiska händelser. Jag har tidigare nämnt Jungs klassiska skarabé-upplevelse och när det gäller Pauli så förknippades han med ett psykokinetiskt fenomen som fick namnet Pauli-effekten. Det yttrade sig så att när Pauli trädde in i ett rum hände ofta något oförutsett; experimentell utrustning i ett laboratorium kunde gå sönder eller explodera, vaser som stod på ett podium där han skulle hålla ett tal kunde välta omkull etc. Många fysiker förbjöd rent av Pauli att över huvud taget komma in i deras laboratorier. Han själv har berättat om den obehagliga spänning som föregick dessa händelser och hur han, när de väl hade inträffat, upplevde en känsla av befrielse och lättnad.

Den som läser brevväxlingen mellan de båda får lätt intrycket att det faktiskt var Pauli som var den drivande i teoriutvecklingen och den som föreföll mest villig att transformera både sitt tänkande och sig själv. I Paulis drömmar representerades psykiska processer av symboler från den mest moderna fysiken ”ända ner till minsta detalj”, som han själv formulerade det i ett brev den 24 juli 1937. Det var säkert utifrån dessa upplevelser som Pauli förespråkade nödvändigheten av ett nytt ”neutralt” språk som skulle binda samman och förklara fenomen såväl inom fysiken som inom psykologin; ett språk som sammanförde materia och psyke, materia och ande. I

samtalet med Jung om alkemin jämförde Pauli synkronicitet och radioaktivitet:

1. På liknande sätt som radioaktivitet kan kontaminera ett helt laboratorium så har synkronistiska fenomen en tendens att spridas till flera människors medvetande.
2. Radioaktivitet innebär att det aktiva ämnets atomkärna omvandlas från ett instabilt till ett stabilt tillstånd. På liknande sätt åtföljer det synkronistiska fenomenet omvandlingen från ett instabilt tillstånd för medvetandet till ett nytt stabilt tillstånd där medvetandet är i balans med det omedvetna.

I ett svar på Jungs resonemang om att naturvetenskapen skapar en bild av naturen som är begränsad av det mänskliga intellektet och därför inte kan bli holistisk framgick att Pauli visserligen betraktade den moderna fysiken som ”korrekt inom gränserna för dess tillämpning” men att den i grunden är *ofullständig*:

”Mer och mer betraktar jag det psyko-fysiska problemet som nyckeln till vår tids allmänna andliga situation, och den successiva upptäckten av ett nytt (’neutralt’) psyko-fysiskt standardspråk, vars funktion är att symboliskt beskriva en osynlig, potentiell form av verklighet som man bara indirekt kan sluta sig till genom dess effekter, tycks mig också som en oundgänglig förutsättning för framträdandet av den nya *hieros gamos*, som Ni har förutsett.”

Hieros gamos betecknar det heliga giftermålet, det heliga samlaget, mellan himmel och jord, ande och materia, ljus och mörker, och såväl Jung som Pauli tryfferade sina brev med hänvisningar till traditionella andliga och alkemiska begrepp. Den potentiella verkligheten som Pauli nämnde i citatet ovan kallas också *mundus potentialis* och är en aspekt av *unus mundus* (=den enda, ursprungliga och enhetliga dimensionen). Synkronistiska händelser har sitt ursprung i impulser från *unus mundus* som tar materiell form i en kreativ process som kallas *incarnatio* (= bli till kött, en term som syftar på t ex Guds förkroppsligande i Jesus). Skapelseprocessen är något som oförtrutet pågår och fortsätter och kallas därför *incarnatio continua* eller *creatio continua* – en kreativ rörelse som är cyklisk eller spiralformad.

En skillnad som kan skönjas mellan Jung och Pauli är att Jung hade en tendens att koppla alla dessa begrepp till människans inre

processer och balans, som led i det han kallade individuationsprocessen, medan Pauli mer använder begreppen om den mänskliga kulturen och världen i stort. Det kan vara på sin plats att påpeka att Pauli under sin exil i USA under andra världskriget konsekvent vägrade att delta i utvecklingen av atombomben som han kom att betrakta som ett uttryck för svart magi och ett av mänsklighetens största misstag.

Pauli kom fram till att det finns en arketypisk bakgrund inte bara till psykiska fenomen utan också till fysikens begrepp och föreställningar. Psyke och materia bildar därför ett odelbart samband:

”Varje djupare form av verklighet – dvs varje ’ting i sig’ – är hur som helst symbolisk för mig och bara dess ’manifestation’ är konkret. Det är sant att i fenomenens empiriska värld måste det alltid vara skillnad mellan ’fysisk’ och ’psykisk’ och det var alkemisternas misstag att de tillämpade ett monistiskt (neutralt) språk på konkreta kemiska processer. Men nu när materia också har blivit en abstrakt *osynlig verklighet* för den moderna fysikern, så har utsikterna för en psyko-fysisk monism blivit mycket mer gynnsamma.” Detta innebär ”en samtidig religiös och vetenskaplig funktion för framträdandet av arketypiska symboler”.

Jung svarade på dessa resonemang den 7 mars 1953 genom att tillägga:

”Den minsta masspartikeln består av kropp och våg. Arketyper (som strukturerande element av det omedvetna) består av statisk form å ena sidan och dynamiska krafter å den andra.” Psyket deltar som ett medium i både Ande och Materia. ”Jag är övertygad om att psyket delvis är av en materiell natur.” Arketyper kan vara idéer och ändå är de direkt sammankopplade med fysiologiska processer, ”och i fall av synkronicitet är de ordnare av fysiska omständigheter så att de också kan betraktas som ett karakteristiskt drag hos materien.”

På vilket Pauli svarade 31 mars 1953:

”Jag fördrar att säga att psyke och materia styrs av gemensamma, neutrala, ’i sig själva icke fastställbara’ ordnande principer.”

Och senare, den 27 maj 1953, utvecklade han resonemanget om överensstämmelsen mellan fysik och psykologi. Den kan omöjligen nås genom enbart intellektuell spekulering; ”den kan i egentlig mening

bara uppstå under loppet av individuationsprocessen i form av åtföljande objektiva framställningar. *Samma* arketyper för helheten eller för *coniunctio*, som aktiveras i relationen mellan psykologi och fysik, arrangerar och ordnar också min egen inre helhet, med hjälp av 'mästargestalterna' i mina drömmar.... För tillfället är detta det bästa sättet som jag kan formulera relationen mellan produkterna av mitt omedvetna och naturens objektiva helhet å ena sidan och med den subjektiva helheten i mig själv som observatör å den andra."

Jung svarade den 24 oktober 1953 att det inte bara finns *ett* sätt att få tillgång till Varats hemlighet; "det måste finnas minst *två* – nämligen, den materiella händelsen å ena sidan och den psykiska reflektionen över den å den andra (även om det är svårt att avgöra vad som reflekterar vad)".

Är detta samma sak som när jag själv säger att allt är ett och hänger samman? Att det som sker "där ovan" också sker "här nere"? Att det är samma matris som styr de stora kosmiska kretsloppen och processerna i vårt inre, ned till cellnivå? Att impulserna till våra tankar och handlingar kommer ur Drömtiden? Att kunskapen om denna process inte har sitt säte i hjärnan och intellektet utan i organismen som helhet? Kan detta vara detsamma som tankarna hos Carlos Castaneda och hans mexikanske andlige mentor don Juan Matus om att *uppleva energin direkt* utan att ta omvägen via intellektuella symboler? Jungs och Paulis resonemang öppnar onekligen för ett otvetydigt JA! På de frågorna.

Jung fortsatte tankekedjan i det citerade brevet ovan med att konstatera att den uppgift som fysiken och psykologin står inför är "att lokalisera och beskriva det område som är odiskutabelt gemensamt för båda. Mina drömmar och min intuition har båda hänvisat mig till de naturliga talen. De tycks vara de enklaste och mest elementära av alla arketyper." Talen är enligt Jung lika mycket "invändiga" som "utvändiga". Man kan aldrig bli på det klara med om de har *uppfunnits* eller *upptäckts*; "som tal är de invändiga och som kvantitet är de utvändiga." "Det länge eftersökta gränslandet mellan fysik och psykologi ligger i talets hemlighet." "Jag är inte intresserad av vad matematikern kan göra med talen utan av vad talet själv kan göra när det ges möjligheten." Här gläntade Jung på en dörr in i Drömtiden som andra senare har kunnat öppna på vid gavel. Jag återkommer till detta

i kapitlen om Marie-Louise von Franz och om de nya upptäckterna av talmagin i utharken, det nordiska runsystemet.

Som jag nämnde förut tycks det som om Pauli var mer bekymrad över världens tillstånd än Jung och han sökte troligen efter sätt att med ett nytt psyko-fysiskt paradigm om naturen och världen, som omfattar såväl *physis* som *psyke*, kunna ingripa i världen för att bidra till att styra in mänskligheten i mer balanserade banor.

”Enligt min mening kan bara en *ktonisk* (= som hör till jorden), instinktiv visdom rädda mänskligheten från atombombens faror, vilket är precis varför det materiella-ktoniska, som landsförvisats av kristendomen som oandligt, erhåller ett positivt värde.”

För Pauli var det uppenbart att ljus och mörker behövde förenas och att det i den västerländska kulturen framför allt handlade om att uppgradera det kvinnliga och det jordiska. Han fick också med sig Jung i ett erkännande av denna process och denne skrev i december 1956:

”Eftersom den traditionella anden som vi känner den har kontaminerats med girighet efter makt, så måste andlig varseblivning komma flödande till oss från en plats som naturvetenskapen från början har berövat all mening – nämligen naturen själv, från jorden och dess uppenbara icke-andlighet.”

För Pauli var det självklart att eftersom fysisk och psykologi är komplementära undersökningsmetoder så borde psykologerna genom sina undersökningar av arketyperna ”bakvägen” komma in i fysiken. Att så inte skett i någon större omfattning står väl klart år 2015. Jungianska psykologer har flirtat en del med fysikens begrepp och talmagisk visdom men i allmänhet inte förmått överskrida den kodifierade jungianismens ramar. Jung öppnade dörrar för Pauli in i det omedvetnas kunskapsmoln men han förmådde inte själv kliva in genom de dörrar som Pauli öppnade in i den psyko-fysiska kosmologins hisnande dimensioner.

Utan att behöva gå alltför djupt in i hur deras respektive karaktärsprägling avspeglade deras kristna (Jung) respektive judiska (Pauli) arv vill jag ändå framhålla att denna skillnad hade betydelse för deras oförmåga att komma fram till den eftersökta enhetsteorin. De kom t ex aldrig överens om huruvida nyckeln till detta kunde hittas i

tre-talet eller fyr-talet. Jung förespråkade fyrtalet och tyckte sig se ett andligt genombrott i västvärlden när påven Pius XII år 1950 lät uppta Maria (*Assumptio Mariae*) i det himmelska tretalet (Fadern-Sonen-Den helige anden) och därmed skapade ett himmelskt fyrtal. Pauli påpekade att det var en *desinficerad* Maria som upptogs, en Maria ovanför mellangärdet. Det var inte den mörka, jordiska, sexuella Maria som upptogs, utan en könlös, rentvättad gestalt. Pauli ville liksom alkemisterna nå balans och harmoni via det gudomliga äktenskapet, alltså den uråldriga erotiska sammansmältningen mellan gud och gudinna som resulterar i "solens son", "de vises sten" och andra liknande beskrivningar.

Själv förespråkade Pauli tretalet och framför allt det dubbla tretalet, dvs mötet mellan andlig och materiell, himmelsk och jordisk treenighet ($2 \times 3 = 6$). Symbolen för detta möte är *Salomons sigill*, den sexuddiga Davidsstjärnan, som består av två motställda trianglar och symboliserar balansen mellan himmel och jord. Den himmelska maskulina och uppåtriktade treenigheten förenas med den jordiska feminina och nedåtriktade treenigheten. Där äger det gudomliga giftermålet, *hieros gamos*, rum, eller, om vi så vill, den process som kallas *coniunctio*, det alkemiska bröllopet, ömsesidighetens famntag. Det är där vi finner det alkemiska guldet och det nordiska visdomsmjödet. Det är en process som äger rum såväl i det "inre" som i det "yttre", i den kontinuerliga skapelsen. Jag återkommer till hur symbolen för detta – Salomons sigill – hänger samman med runa nr 6 i utharken, nämligen Gifu X.

Varken Jung eller Pauli förmådde i grunden avkoda det som kallas *Maria Profetissas axiom*, som tillskrivs en kvinnlig alkemist omskriven för första gången på 300-talet. Det lyder på engelska: "One becomes two, two becomes three, and out of the third comes the One as the fourth. Like this the two become one." Min tolkning på svenska lyder: "Ett blir två, två blir tre och ur den tredje kommer den Enda som den fjärde. På detta sätt blir de två ett."

Drömtiden knackar på _____

Detta axiom är kärnan i synkroniciteter och i verkningsfull magi och det finns inskrivet i utharkens runsystem.

Jungs och Paulis brevväxling upphörde 1957 och Pauli hade då kommit fram till att Jung hade låst sig vid en övervärdering av psyket i relation till materien. Det fanns inga möjligheter att gå vidare tillsammans. Pauli, som avled av cancer i bukspottkörteln 1958, hade under de sista åren av sin jordiska tillvaro ett antal starka drömmar som han tolkade som att hans försök att förena materia och psyke hade varit alltför akademiska, att han själv inte var tillräckligt grundad och inte fullt ut hade införlivat sin feminina själ och därför inte hade kunnat ta det nödvändiga språnget.

Men andra har gjort det senare.

Svarthättan

Under morgonsysslorna i köket i Norduppland i slutet av maj fick jag höra en duns mot sovrumsfönstret. När jag tittade ut såg jag en liten fågel ligga på sidan på gräset – antagligen en svarthätta – sedan den krockat med fönsterrutan. Var den död? Nej, jag såg att den andades, men i övrigt låg den blickstill. Jag tänkte att jag skulle avvakta innan jag ingrep. När jag tittade ut en kvart senare hade fågeln satt sig upp och satt blickstill på gräset en ganska lång stund. Efter någon halvtimme var den borta, troligen hade den flugit iväg för egen maskin.

Jag fick en stark känsla av att fågeln hade knackat på hos mig för att visa mig något, eller ge ett tecken om att jag borde öppna för att ta emot något. Senare, på kvällen, när jag späntade ved för kvällsbrasan fick jag höra gök, helt nära – men bara några enstaka hoanden. Ännu något senare när jag nedanför förstubron genomförde min sedvanliga kvällstacksägelse hördes göken plötsligt helt nära, och inte nog med det: jag fick se den komma flygande och hoande rakt emot mig! Det var en så stark upplevelse att jag nästan föll omkull. När göken var omkring 10 meter ifrån mig och jag tydligt kunde höra dess vingslag vek den av mot skogsbrynet och försökte sätta sig i en talltopp vid tomtgränsen. Den fick dock inget riktigt fotfäste utan fortsatte vidare under tystnad.

Hade svarthättan knackat på för att jag skulle släppa in göken? Men vad ville *den* säga mig? Ingen klarhet kom till mig vare sig under kvällen eller under natten. Jag vaknade dock redan klockan fyra och gick en tidig stavgång. Fick för första gången denna försommar höra trädgårdssångaren och även orrspel på ett par platser. Det var första gången på flera år som orren hörts på trakten. Under stavgången fick jag en ingivelse om att svarthättan faktiskt var en budbärare från

Drömtiden knackar på _____

Drömtiden. Det var den kosmiska Avsikten som knackade på, men mitt fönster var stängt. Det måste öppnas! Vad göken i sin tur signalerade var att ett genombrott är på väg. På eftermiddagen kom så ett sms om att en från Tyskland specialbeställd bok om synkroniciteter nu kunde hämtas ut inne i tätorten. Boken visade sig innehålla en hållbar avkodning av Maria Profetissas Axiom!

Marie-Louise von Franz

Jung öppnade dörrar och röjde ny mark, driven av en stark inre impuls. Många av hans disciplar har dock skapat ett mer eller mindre slutet, eller rent av dogmatiskt system av hans tankar. Detta kan kanske kallas jungianism – en ism som har sin kommandocentral i C. G. Jung-institutet i Zürich. Marie-Louise von Franz (1915-1998) var en mycket nära medarbetare till Jung under många år och kanske den mest kända jungianen. Även om hon inte på något påtagligt sätt vidareutvecklade Jungs tankar har hon ändå formulerat och systematiserat dem på ett sinnrikt sätt i ett antal böcker. Det som främst intresserar mig är hennes texter om synkronicitet, om psyke och materia och om talmagi.

Vad gäller synkronicitet vidhåller von Franz Jungs definition att synkronistiska händelser inte kan förutsägas. Det mesta vi kan säga är att något synkronistiskt kan inträffa när en arketyper är aktiverad, och om någonting också inträffar kommer det att ha samma betydelse som arketyper. Arketyper kan aktiveras i livets kritiska ögonblick, t ex födelse, död och förälskelse. Då tenderar synkronistiska händelser att inträffa även om de inte med nödvändighet gör det. Men det omedvetnas arketyper kan ju aktiveras även vid andra tillfällen och för att förstå dessa samband behöver vi tränga lite djupare in i detta kollektiva omedvetna och vad arketyper egentligen är. Innebörden i en synkronistisk händelse måste förstås såväl symboliskt som intellektuellt. Själv skulle jag vilja hävda att den också måste förstås organiskt, som en direktupplevelse av den kosmiska energin.

Arketyperna är inte statiska strukturer, betonar von Franz, utan system av psykisk energi och manifestationer av en allmän psykisk energi; "... det kollektivt omedvetna är ett psykiskt energifält vars aktiverade punkter är de konstrollerade arketyperna, och fältet har en ordning som bestäms av Självets talrytmer, alltså tretal och fyrtalet."

Detta psykiska energifält påminner starkt om det som i nordisk tradition talas om som *Urds väv*. Och utharkens runsystem innehåller samma talrytmer som von Franz begrepp "Självet", alltså tretal och fyrtal.

Arketyper som Den stora modern, Den stora fadern, Världsträdet och liknande representerar "dynamiska enheter av psykisk energi" och är "en världsformande princip, en allmän transcendent ordnande faktor för existensen", "en potentiell matris" för det kosmiska tillstånd som Jung kallade *icke-kausalt ordnande*. Arketyperna utgör grundvalen för religiösa och mytiska föreställningar som är likartade världen över och de utgör även grundvalen för vetenskapens intellektuella premisser. Det vetenskapliga begreppet materia kan t ex härledas ur arketyperna Den stora modern, påpekar von Franz. Arketyperna har alltid funnits där, alltsedan världens skapelse, men inom och mellan dem pågår ständigt nyskapande. Allt är stätt i rörelse och förändring. Alla arketyper kan sammanbindas med varandra: "I jungiansk terminologi är de alla kontaminerade med varandra och i sista hand är de alla en; mandalans centrum symboliserar såväl den yttersta enheten som mångfalden i deras representationer." von Franz finner i detta "en empirisk motsvarighet till den metafysiska föreställningen om *unus mundus*".

Nu är det dags att dissekera detta begrepp lite utförligare. *Unus mundus* är ett latinskt uttryck och betyder *den enda världen*, men det är inte den här världen, den ordinära verkligheten som avses, snarare det som brukar kallas den icke-ordinära verkligheten, det fördolda eller Drömtiden. Men samtidigt något mer. *Unus mundus* är transcendent, den är bortom inte bara den ordinära verkligheten utan bortom alla begrepp. Den undandrar sig vårt medvetandes fattningsförmåga helt och hållet, skriver von Franz. Hon använder samma begrepp som Pauli, nämligen en psykofysisk verklighet, som "stundom manifesterar sig i synkronistiska händelser." Mandalan sägs vara den inre, psykiska motsvarigheten och synkroniciteten den parapsykologiska motsvarigheten till *unus mundus* som vi bara indirekt, via symboler, kan få grepp om.

Den enda världen representerar en potentiell enhetlig verklighet, som alltså utmärks av odelbarheten, där enhet råder mellan psyke och materia, mellan ande och materia, mellan tid och rum. De fysiska och psykiska världarna är två aspekter av samma verklighet och i

synkronistiska händelser sammanfaller de åter, men nu i den ordinära verkligheten. Synkroniciteter är dock icke-kausala; det är inte något som inträffar i *unus mundus* som orsakar synkroniciteten. Det rör sig i stället om ett sammanfallande i tid och rum och ett sammanfallande med mening. I den synkronistiska händelsen kan det som alkemisterna kallade *coniunctio* eller *creatio* äga rum. Himmel och jord, ande och materia, psyke och materia förenas och något nytt skapas. Det som skapas i synkroniciteten kan vara insikter och psykisk transformation men också materiella ting, från elementarpartiklar till galaxer.

I *unus mundus* finns en absolut kunskap som är utspridd i allt existerande och som kan manifesteras vid speciella "platser" eller "tillfällen" i form av synkronistiska händelser. Det som inträffar i sådana ögonblick inträffar samtidigt överallt och min åsikt är, till skillnad från Jungs och von Franz, att denna kunskap i ett sådant ögonblick blir åtkomlig för *alla* som medvetet eller omedvetet har gjort sig åtkomliga för detta energiutbrott.

Ett område där von Franz lyckades komma längre än Jung är de talmagiska analyserna. Jung kom egentligen inte längre än till talet fyra så där fanns ju stora möjligheter till framsteg. Att studera och analysera talens innebörd och inbördes sammanhang är inte matematik. Von Franz betonar att de naturliga talen från början betraktades som gudomar eller i alla fall gudomliga medan matematiken har sekulariserat talen och enbart sysslar med deras *kvantitativa* aspekter. Men talen är arketyper, kanske de ursprungligaste arketyperna, "det mest grundläggande elementet av ordning i det mänskliga medvetandet", "en aktiv specifik kvalitativ manifestation av den sammanhängande enheten, dvs *unus mundus*" och "rytmiska konfigurationer av psykisk energi". Men talens betydelse går ännu djupare; "... de representerar arketypernas verkliga matris" och "ligger bakom den psykiska dimensionen som en dynamisk ordnande princip, den ursprungliga beståndsdel i det som Jung kallade ande." Talen är en "världsstrukturerande faktor".

De naturliga talen är alltså inte bara inbyggda i den kosmiska skapelsen utan utgör själva den kosmiska matrisen. Von Franz pekar på uppbyggnaden av den genetiska koden i DNA-molekylerna som bygger på fyra kvävebaser (A, T, G, C) i olika kombinationer om tre. Vi har alltså att göra med fyra kombinationer upphöjt till tre, alltså $4 \times 4 \times 4$

= 64. Den läsare som kopplar samman detta med *I Ching*-systemets 64 hexagram är inne på helt rätt väg.

Det kanske mest intressanta med von Franz analys av talen som arketyper är att de äger såväl autonomi som dynamik. De naturliga talen är sammanbundna med de latent psykiska aspekterna av materien och de latent materiella aspekterna av psyket. Talen är den faktor eller den energi som drar samman psyke och materia och de äger, liksom andra arketyper, en sorts "kvasiintelligens". Människans mentala processer grundas i en numerisk struktur som harmonierar eller avspeglar universums struktur.

Den som läst mina texter om runor och runmagi inser att alla dessa resonemang kan tillämpas också om runorna. Runorna finns inte bara inbyggda i Skapelsen, de utgör dess formande matris, de kommer ur den psykofysiska urgrunden, de förenar psyke och materia, ande och materia, de besitter en sorts intelligens och medvetande och har en egen vilja. Talen och runorna är portar eller virvlar in i Drömtiden och därmed användbara verktyg för den som vill uppnå *hieros gamos*, den inre sammansmältningen av Himmel och Jord, ande och materia, ljus och mörker, liv och död, för att genomgå en transformation och kunna röra sig i balans med den kosmiska matrisen, eller Avsikten som Carlos Castaneda kallade denna impuls. Det är just detta som kan inträffa i synkronistiska händelser och då är frågan om synkroniciteter medvetet kan frammanas med hjälp av t ex runor. Eller om en bara har att mer eller mindre passivt invänta de kreativa intentioner i *unus mundus*, som bryter in i den ordinära verkligheten i form av synkronistiska fenomen.

En ledtråd i att försöka besvara dessa frågor finns i divinationen, alltså orakeldimensionen hos system som *I Ching* och utharken. Divination som bygger på numeriska system kan fungera som ett sätt att läsa av den kosmiska klockan i ett visst ögonblick – alltså vilka energier som är verksamma just då på en kosmisk och individuell nivå (*as above, so below*), vilken kvalitet ett visst ögonblick har. Seriösa divinationssystem betonar att de bara ska användas i allvarliga situationer. Det beror enligt von Franz på att arketyperna och den psykiska energin då är aktiverade, vilket är en förutsättning för att synkroniciteten ska kunna bryta igenom och tala genom *I Chings* hexagram eller utharkens runor.

Havsörnen

En sommarmorgon när jag hälsade riktningarna nedanför förstubron kom plötsligt en havsörn flygande rakt över huset men ändrade snabbt riktning när den fick syn på mig. Visserligen händer då och då att havsörn visar sig även här i inlandet men jag har aldrig förr kommit den så här nära.

När jag något senare gick en stavgång kom flera insikter från läsningen kvällen före till mig. Jag förstod på djupet hur runsystemets talmagiska system är uppbyggt och hur det passar som hand i handske med alkemisten Maria Profetissas axiom: "Ett blir två, två blir tre, och ut ur den tredje kommer den Enda som den fjärde. På detta sätt blir de två ett."

Var detta ytterligare ett exempel på en synkronistisk händelse? Inte så att havsörnen bringade insikterna om utharkens talmagiska uppbyggnad, men havsörnen och jag blev medagerande i samma process – en process som för min del resulterade i ett teoretiskt genombrott. Vad processen innebar för havsörnen har jag ingen aning om.

Med Maria Profetissas axiom är vi nu framme vid **Remo F. Roths** mäktiga verk *Return of the World Soul*.

Remo F. Roth

Schweizaren Remo F. Roth är en av dem som tagit vid där C. G. Jung och Wolfgang Pauli gick bet på att förena kvantfysik och djuppsykologi i en ny och gemensam vetenskaplig teori. Roth var länge verksam som jungiansk analytiker och samarbetade nära med Marie-Louise von Franz. Han har dock brutit med Jung-institutet som han betraktar som en alltmer dogmatisk och oflexibel institution och arbetar numera helt självständigt. I de två volymerna av *Return of the World Soul* (utgivna av David Peats förlag Pari Publishing) gör han anspråk på att ha löst flera av de teoretiska problem som Jung/Pauli och von Franz lämnade efter sig. Det har han kunnat göra genom att utvidga synkronicitetsbegreppet och i den nya teorin väva samman inte bara alkemi, kvantfysik och djuppsykologi utan också parapsykologi och paranormala fenomen som telepati, prekognition och psykokinesi.

Band I av *Return of the World Soul* innehåller en mycket grundlig genomgång av kvantfysikaliska tankar och samarbetet och brevväxlingen mellan Jung och Pauli. I del II utvecklar Roth sin egen version av den psykofysiska teorin och inviger också läsaren i sina egna terapeutiska metoder där han försöker förankra synkroniciteter i en aktiv och medveten kroppsbaserad imagination (= en utveckling av Jungs *aktiva imagination*).

New Age-inspirerade författare säger sig ofta vara inspirerade av kvantfysik men har från kvantfysikernas sida med rätta kritiserats för att ofta ha en ytlig eller obefintlig förståelse av vad kvantfysik egentligen handlar om. Jag kan inte se att några sådana beskyllningar kan riktas mot Roth, som är väldigt noga med att redogöra för kvantfysikens idéhistoriska sammanhang och då också peka på dess samband med den hermetiska alkemin. Där bygger han på Paulis hållning, nämligen att det hermetiska alkemiska tänkandet har samma arketypiska rötter som kvantfysiken, i synnerhet när det gäller

dualismen mellan partikel och våg och Niels Bohrs komplementaritetsprincip. Denna princip innebär att vår uppfattning av vad materia är beror på de instrument vi använder vid observationen. Antingen framträder materiens minsta beståndsdelar som partikel eller som vågrörelse. Om vi betraktar materien som partikel så är denna aspekt dess *vara* och vågaspekten dess *icke-vara*, och tvärtom. Om vi inte observerar är dess aspekt *potentiellt vara*. Ur detta *potentiella vara* (som inte kan observeras) skapas ett nytt *vara* vars framträdande är beroende av hur vi observerar det. Observatören är därmed att betrakta också som en skapare.

På liknande sätt kan det omedvetna ses som *potentiellt vara*, som blir verkligt *vara* när det observeras medvetet. I det alkemiska giftermålet, *coniunctio, Chymical Wedding*, och i synkronistiska fenomen transformeras *potentiellt vara* till *verkligt vara*. Alkemisterna talade om resultatet som *lapis*, de vises sten, eller det gudomliga barnet, *filius philosophorum*. Den förkristna nordiska traditionen beskriver detta som att dricka av visdomsmjödets, finna bergets gulds katt eller ta upp runor. Jag själv har använt beskrivningar som att Drömtiden flödar in i och materialiserar sig i den ordinära verkligheten medan traditionella shamaner har talat om det inre, vita ljus som helt har uppfyllt dem efter en utdragen initiationsprocess.

Roth påpekar att komplementaritetsprincipen inte bara gäller relationen mellan partikel och våg utan också relationen mellan ande och materia och mellan psyke och materia, som ju har ett gemensamt ursprung i *unus mundus*. Synkronistiska händelser visar att psyke och materia styrs av "gemensamma, neutrala ordnande principer som *i sig* inte är möjliga att utröna", som Pauli uttryckte saken. Här råder inte kausala samband av orsak och verkan som vi är vana att se i den ordinära verkligheten utan det handlar om *icke-kausala* ordnande principer, eller rent av *trans-kausala* principer, som en vän till mig i Navajo Nation uttryckt det hela; alltså principer som går bortom vårt medvetandes föreställningsmöjligheter.

Var finns då denna *unus mundus*, som till stor del motsvarar begreppet Drömtiden, men som kanske först och främst ska jämföras med ett annat begrepp kopplat till själva skapelsen, nämligen Tomheten, eller som det kallas i nordisk tradition: *Ginnungagap*, det omätliga gapet, som allting en gång föddes ur. Roth beskriver den som en mellanliggande värld, "en där materia inte längre är materia och

ande inte är ande”, en ”subtil värld där klyvnaden mellan en yttre materiell värld och en inre värld av medvetande/ande ännu inte existerar”. *Unus mundus* existerade före skapelsen: ”Vi kan säga att det är ett tillstånd hos universum före Big Bang, den stora singularitet som inte är matematiskt beskrivningsbar.”

När det som kallas kvantsprång inträffar gäller inte längre vetenskapens matematiska lagar, skriver Roth. Ett nytt tillstånd, dvs ett nytt skapande eller en ny inkarnation (= förkroppsligande) framträder men det är ett tillstånd som inte kan förutses. I ett djupt introvert tillstånd är det möjligt att observera sådana kvantsprång också i den egna kroppen och medvetandet. Sådana kvantsprång kan äga rum i synkronistiska situationer som är ”skapelseakter i tiden”. När synkronistiska situationer observeras medvetet av det mänskliga medvetandet transformeras *potentiellt vara till verkligt vara*, dvs det ”inkarnerar” i vår rums- och tidsbundna värld.

”Processen att tolka och förstå meningen i individuellt observerade synkroniciteter på rätt sätt, dvs att medvetet inse en ny kollektiv sanning, leder till *multiplicatio*, ett spridande av denna nya idé till hela världen och till en transformation av *zeitgeist*, dvs av det kollektiva medvetandet.” Synkroniciteter är därmed empiriskt observerbara transformationer av det som Jung kallade Självvet, alltså av det kollektivt omedvetna.

Det räcker med att några få människor observerar synkroniciteter medvetet för att det ska uppstå en inkarnations-process som i sin tur har *multiplicatio*-effekt, skriver Roth. Det innebär att en ny skapelseakt äger rum samtidigt, överallt, i hela universum. Sådana inkarnationer kan vara positiva och konstruktiva och då motverkar de den förstörelse som orsakas av det radioaktiva sönderfall som produceras genom atombomber och kärnkraftverk av det ”uppblåsta vetenskapliga egot”. Just den artificiella radioaktiviteten ser Roth (och såg Pauli) som en mycket destruktiv kraft i dagens värld, ja som en form av svart magi. Den sprider död och förödelse inte bara i den ordinära verkligheten utan har också en destruktiv återverkan på den psykofysiska urgrunden för universum, på *unus mundus*.

Roth bygger hela sitt tankesystem på insikten om *multiplicatio*-effekten, alltså spridningseffekten, hos synkronistiska händelser. För mig är denna analys avgörande när det gäller att förstå sambanden

mellan synkronistiska händelser och magi och när verklig magi kan inträffa i den ordinära verkligheten. En väg till att förstå dessa sammanhang är Maria Profetissas axiom – ett alkemiskt axiom som Jung och Pauli bara delvis lyckades avkoda men som Roth har presenterat en användbar nyckel till. Och som med utharken blir ett verkningsfullt transformationsredskap.

Axiomet tillskrivs en mycket tidig kvinnlig alkemist, antagligen verksam i en gnostisk miljö i Egypten på 200-talet e. Kr. I min svenska tolkning lyder axiomet: ”Ett blir två, två blir tre och ur den tredje kommer den Enda som den fjärde. På detta sätt blir de två ett.” Problemet för dem som försökt avkoda axiomet är framför allt hur ”den fjärde” ska tolkas. De flesta (så även Jung, Pauli och von Franz) menar att det handlar om talet fyra och att axiomet beskriver människans individuationsprocess. Roth kommer fram till att ”den fjärde” i stället avser talet sex och att axiomet därmed beskriver det himmelska giftermålet, *hieros gamos*, *coniunctio*, föreningen av himmel och jord, ande och materia och därmed kärnan i synkronicitetsfenomenet och den andliga *multiplicatio*-effekten.

I kapitlet om utharkens talmagi applicerar jag axiomet på runorna, men här nöjer jag mig med Roths version som håller sig inom den ”vanliga” talmagin. Talet ett står för enheten, det odelbara och talet två för bipolariteten och de komplementära motsatserna. I talet tre finns de kvalitativa aspekterna hos både ett och två, dvs både enheten och bipolariteten. I talet tre förenas motsatserna, men energin i talet tre har såväl en maskulin som en feminin aspekt. Det kan skrivas symboliskt som en maskulin liksidig triangel som pekar uppåt eller en feminin liksidig triangel som pekar nedåt. De är komplementära och kan bara framträda en i taget (ungefär som paret partikel-våg). I den andra delen av axiomet finns lösningen: föreningen mellan det maskulina och det feminina kan bara äga rum i ”den fjärde”. ”Den fjärde” måste innehålla de kvalitativa aspekterna av de tre föregående talen, alltså enhet, bipolaritet och treenighet. Tecknar vi detta med tal får vi $1 + 2 + 3 = 6$. ”Den fjärde” motsvarar alltså i själva verket talet 6, alltså en dubbel treenighet och symboliskt kan vi teckna den genom att sätta samman den uppåtriktade och den nedåtriktade triangeln och då får vi den sexuddiga stjärnan som i magiska sammanhang kallas Salomons sigill. ”På detta sätt blir de två ett” innebär att i detta sigill äger *hieros gamos* rum, föreningen av himmel och jord, av

makrokosmos och mikrokosmos, av kausal och icke-kausal energi, som resulterar i harmoni och balans, den heliga Graal, visdomsmjödet, de vises sten, det inre guldets etc.

Remo Roth lanserar ett nytt begrepp – *synchronicity quest* – som måste ses som en av hans främsta nyskapelser. Begreppet för naturligtvis tankarna till den visionssökande metod som går under namnet *vision quest* (utesittning i nordisk tradition). Och självklart kan en *vision quest* också vara en *synchronicity quest* men det är ändå inte samma sak. Avsikten med en *synchronicity quest* är att försöka medverka till en situation där en synkronicitet kan inträffa och ett inre och yttre kvantsprång kan äga rum. Kreativt tänkande uppstår då och *multiplicatio*-effekten innebär att denna kreativa process samtidigt inträffar överallt och omfattar såväl psyke som materia och även dessas upphov, *unus mundus*. En ny verklighet skapas.

Det medvetandetillstånd som krävs för att kunna observera en synkronicitet kallar Roth för *eros-tillståndet*, till skillnad från *logos-tillståndet*, som kännetecknar det vardagliga medvetandet i den ordinära verkligheten. Eros-tillståndet kan jämföras med shamanens förändrade medvetandetillstånd i samband med själsresor. Kanske kan en term som *drömmande* också vara en användbar parallell. För Roth innebär *synchronicity quest* en medveten förändring till Eros-tillståndet.

Den metod han själv använder för att framkalla eros-tillståndet kallar han *Body-Centered Imagination*, alltså kroppscentrerad imagination. Avsikten är att träna egot att både träda in i och stanna kvar i eros-tillståndet, där egot kan observera icke-kausal skapelse och inkarnationer i både den egna kroppen och materien. När en medvetet förblir i eros-tillståndet ökar antalet synkroniciteter avsevärt och sakta men säkert kan en träna sig att stanna kvar i detta tillstånd mer eller mindre permanent, som ett sätt att leva. Då kommer synkroniciteter att dras till en och ett kontinuerligt kreativt flöde av sammanhängande inre och yttre händelser kan observeras.

Eros-medvetandet har enligt Roth sitt säte i det vegetativa nervsystemet, alltså det nervsystem som står utanför viljans kontroll och som reglerar en stor mängd olika inre organ. Eros-egot definierar han som en kombination av ”den introverta känslofunktionen, den vegetativa sensationen och intuitionen”. Eros-egot ”känner och

uppfattar med hjälp av det vegetativa nervsystemet”. Han talar om ”*the gut brain*”, alltså tarmhjärnan eller maghjärnan, som har förmåga till ”psykofysiskt icke-lokal perception”, dvs företeelser som telepati och prekognition. Roth beskriver det som att vi medvetet kan låta oss falla in i eros-egot och då observera samtidiga kvantsprång i såväl det ”inre landskapet” som det ”yttre landskapet”. Det som händer i den inre världen händer också i den yttre världen eller i ens egen kropp, mikrokosmos och makrokosmos smälter samman. Förvandlingen griper även in i *unus mundus*, vilket i sin tur leda till effekter på materia och energi, t ex i den mänskliga kroppen där resultatet kan bli ökad ordning, dvs healing av fysiska och psykiska sjukdomar.

Roth lägger stor möda vid att utveckla det han kallar ett neutralt språk för sina nya teorier – just vad Wolfgang Pauli efterlyste. Att analysera Roths ”neutrala” termer ligger utanför ramarna för denna text. Jag tar helt enkelt till mig de delar av hans teorier som passar ihop med och befruktar mina egna tankebanor och jag hittar hos Roth många intressanta beröringspunkter med tänkare som Carlos Castaneda och med begrepp inom den traditionella shamanismen. Vissa shamanska övningar som extasdans till kraftigt trummande eller hyperventilationer kan t ex ses som varianter av *Body-Centered Imagination*, där de erhållna visionerna är intimt förbundna med den fysiska kroppen. Den shamanska extasen har också likheter med Roths eros-tillstånd som förutsätter att en ger upp viljan och tänkandet och litar på att ”världssjälens ... gör jobbet”.

Observationer via eros-medvetandet kan enligt Roth skapa ett motgift mot den radioaktiva nedsmutsningen från atombomber och kärnkraft av både den ordinära världen och av *unus mundus*. Det är inte bara de radioaktiva restprodukterna som Roth avser; han menar att själva fissionen, alltså den artificiella atomklyvningen, är boven i dramat. Fysikerna måste förvandla sig till psykofysiker och genom introvert deltagande bidra till nyskapande processer som höjer kvaliteten hos världssjälens, skriver han. Detta nyskapande kan då enligt Roth inträffa i hela universum och hans böcker mynnar ut i en förhoppning om att några individer i den ordinära verkligheten ska inleda denna konstruktiva relation till den psykofysiska verkligheten, *unus mundus*. ”De kommer att vara den Heliga Graalens moderna riddare som kan frälsa Graal-kungen som lider av det allvariga såret i sin höft.”

Drömtiden knackar på _____

Detta handlar om vad verklig magi är och verkar och hur den kan materialiseras – något som jag ska utveckla mina tankar om i de avslutande kapitlen i denna bok.

Guldbaggen

En kväll i juni när jag satt på förstubron i Norduppland blev jag varse en guldbagge som flög av och an och flera gånger slog emot både vägg och tak. Det var som om den ville påkalla uppmärksamhet. Något senare på kvällen slog en fågel emot fönstret till vardagsrummet där jag satt och såg en film. En till som ville uppmärksamma något?

På natten drömde jag sedan att jag frågade en ung kvinna – hon var bara 22 år – om alkemisternas arbete. Det framgick att hon hade studerat fysik på mycket hög nivå. Vi pratade om hur alkemisterna inte bara försökte omvandla metaller utan kanske framför allt sitt inre och sig själva. Och så bad jag henne förklara alkemisternas *multiplicatio*-koncept, alltså hur en medveten transformation på ett ställe samtidigt kan inträffa överallt. Hon svarade att *multiplicatio*-dimensionen är det viktigaste i synkronistiska händelser. Tidigare hade jag fått ingivelsen att ömsesidigheten är det väsentliga i synkroniciteten.

När jag vaknade samlade jag ihop tankarna till följande hypotes: Den kosmiska Avsikten tycks ha en inbyggd matris som syftar till utjämning och balans. Det är den som ligger bakom möjligheten till synkronistiska händelser. Sådana kan bara inträffa om de står i överensstämmelse med den kosmiska Avsikten/rörelsen.

Var guldbaggen och fågeln budbärare från Drömtiden? Och var den unga kvinnan en materialisering av Världssjälens? Guldbaggen och fågeln kände knappast till den lärdom som kom till mig i drömmen. De påkallade helt enkelt uppmärksamhet, men inte på ett för dem medvetet sätt. De var helt enkelt uttryck för att "något rörde sig i den kosmiska väven" och när jag gjorde jag mig åtkomlig för detta något dök det upp i drömmen i gestalt av en ung fysikaliskt spränglörd kvinna.

Utharkens talmagi

Talen är arketyper som inte har skapats av människor – de har upptäckts. Och det gäller också runorna. De har upptäckts av människor, men när *uppstod* de? Antagligen i samband med själva urskapelsen och det är det Völvän försöker säga i den första sången i Den poetiska Eddan när hon talar om att nornorna ”skuro i trä”. Runorna är inbyggda i skapelsens matris och därmed är de på ett sätt även identiska med skapelsen. I utharken finns såväl den kosmiska matrisen som hela universum. Som Marie-Louise von Franz påpekade: livets byggstenar - DNA-molekylerna - är uppbyggda av fyrtalet (A, T, G, C) i kombinationer om tre. Så är även utharken!

En annan tanke som von Franz återkommer till flera gånger är att arketyperna ”kontaminerar” varandra. De utgår från samma existentiella urgrund bortom klyvningen i materia och ande och hänger samman med varandra i intrikata mönster. Arketyperna påverkar alltså varandra och griper in i varandra; i den ena finns också den andra. Det visar sig inte minst när vi undersöker olika samband mellan runor i utharken. Våldigt ofta landar vi i talen 3, 6 och 9 – alltså runor som står för det gudomliga, för helheten/balansen och för nödvändigheten.

Summan av talvärdena för de 24 runorna i hela utharken är 300. I talmagi reduceras tal som består av två eller fler siffror till ett naturligt tal, alltså ett tal mellan 1 och 9. 300 skrivs då som $3+0+0 = 3 = \text{F}$ Ass, den heliga vinden, Önd. Ett tecken på att utharken är helig och av heligt ursprung.

Utharken är en kombination av tvåtal, tretal och fyrtalet. $2 (= \text{Þ}$ Thurs) + $3 (= \text{F}$ Ass) + $4 (= \text{R}$ Reid) = $9 = \text{N}$ Naud, den kosmiska nödvändigheten, nornornas runa. $\text{Þ} \times \text{F} \times \text{R} = 2 \times 3 \times 4 = 24 (= \text{hela utharken})$. Talet 24 kan

Drömtiden knackar på _____

delas upp i $2+4 = 6 = \text{X Gifu}$ = harmoni, balans, dvs utharken som helhet kännetecknas av balans och ömsesidighet.

Den uråldriga magiska formeln ALU, alltså $\text{F} \uparrow \text{N}$ (Ass-Lagu-Ur) är också en kortform av hela utharken. Summan av dess talvärden är $3+20+1 = 24$.

24 blir också summan av talvärdena för tre andra magiskt laddade runor, nämligen $\text{P Wynja} + \text{N Hagal} + \text{Y Naud}$; $7+8+9 = 24$.

Summan (och även produkten) av de tre första runorna $\text{N} \text{P} \text{F Ur}$, Thurs, Ass = $1+2+3 = 6 = \text{X Gifu}$, och $1 \times 2 \times 3 = 6 = \text{X Gifu}$.

De fem första runorna som gett namn åt utharken – $\text{N} \text{P} \text{F} \text{R} < \text{Ur}$, Thurs, Ass, Reid, Ken – har tillsammans talvärdet $1+2+3+4+5 = 15$; $1+5 = 6 = \text{X Gifu}$.

Skapelsen inleds med mötet/famntaget mellan hetta och köld i Tomheten, det väldiga Ginnungagap; $< \text{Ken} + \text{I Iss} = 5+10 = 15$; $1+5 = 6 = \text{X Gifu}$.

Om vi vill beskriva det himmelska äktenskapet, *hieros gamos*, *coniunctio*, i nordisk variant kan det tecknas som sammansmältningen av en maskulin och en feminin treenighet, alltså som Oden-Vile-Ve + Njörd-Freja-Hel. Som runor blir det $\text{F} + \text{F} = 3+3 = 6 = \text{X Gifu}$; eller som en förening av ande och materia, dvs $\text{F Ass} + \text{L Pertra} = 3+12 = 15$; $1+5 = 6 = \text{X Gifu}$; eller som föreningen av en kosmisk maskulin resp feminin energi $\uparrow \text{Tyr} + \text{B Bjarka} = 16+17 = 33$; $3+3 = 6 = \text{X Gifu}$.

Den andligt fulländade människan kan beskrivas som en förening av maskulint, feminint och transcendens, dvs $\uparrow \text{Tyr} + \text{B Bjarka} + \text{M Eh} = 16+17+18 = 51$; $5+1 = 6 = \text{X Gifu}$.

Den andligt fulländade människan kan också skrivas som: $\uparrow \text{Tyr} + \text{B Bjarka} + \text{M Eh} + \text{M Madr} = 16+17+18+19 = 70$; $7+0 = 7 = \text{P Wynja}$ = fred, frid, fröjd.

Summan av tre successiva runor i utharken blir alltid 6 om vi börjar med Ur:

$\text{N} \text{P} \text{F Ur} + \text{Thurs} + \text{Ass} = 6$.

$\text{R} < \text{X Reid} + \text{Ken} + \text{Gifu} = 15$; $1+5 = 6$.

$\text{P N Y Wynja} + \text{Hagal} + \text{Naud} = 24$; $2+4 = 6$.

Drömtiden knackar på _____

l ↻ ⚡ Iss+Jara+Pertra = 33; 3+3 = 6.
J Y ⚡ Eoh+Algiz+Sol = 42; 4+2 = 6.
↑ ⚡ M Tyr+Bjarka+Eh = 51; 5+1 = 6.
M ↑ ⚡ Madr+Lagu+Ing = 60; 6+0 = 6.
⚡ M ⚡ Odal+Dagaz+Feh = 69; 6+9 = 15; 1+5 = 6.

Om vi väljer en annan ordningsföljd blir summan av tre successiva runor 3 eller 9. Exempel:

↑ ⚡ ⚡ Thurs+Ass+Reid = 9.
⚡ ⚡ < Ass+Reid+Ken = 12; 1+2 = 3.
< X ↑ Ken+Gifu+Wynja = 18; 1+8 = 9.
X ↑ N Gifu+Wynja+Hagal = 21; 2+1 = 3, osv osv.

Summan av 6 successiva runor blir alltid 3:

N ↑ ⚡ ⚡ < X Ur+Thurs+Ass+Reid+Ken+Gifu = 21; 2+1 = 3.
↑ N ↑ J ↻ ⚡ Wynja+Hagal+Naud+Iss+Jara+Pertra = 57; 5+7=12; 1+2=3.
J Y ⚡ ↑ ⚡ M Eoh+Algiz+Sol+Tyr+Bjarka+Eh = 93; 9+3 = 12; 1+2 = 3.
M ↑ ⚡ ⚡ M ⚡ Madr+Lagu+Ing+Odal+Dagaz+Feh = 129; 1+2+9=12; 1+2=3.

Summan av 4 eller 8 successiva runor får mer spretiga resultat med grundtal som 1, 8, 6, 4, 2, 9 respektive 9, 1, 2.

Därför har det betydelse hur en sjunger runorna, i grupper om tre, fyra sex eller åtta. Om vi sjunger i grupper om tre eller sex kommer grundkraften i sången från ⚡ Ass, X Gifu eller ↑ Naud, alltså runor som representerar helighet, balans och nödvändighet. Eftersom de nio första runorna motsvarar naturliga tal kallar jag dem för matrisrunor. Dessa nio runor sätter sin prägel också på runorna med talvärden mellan 10 och 24 eftersom alla dessa kan reduceras till naturliga tal. ⚡ Pertra t ex har talvärdet 12 som reduceras till ett naturligt tal genom att tecknas som 1+2 = 3 = ⚡. I Pertra finns därmed också Ass närvarande som en klangfärg. Detta gäller då utharkens runor enligt följande:

N Ur med talvärde 1 finns även i l Iss (talvärde 10; 1+0 = 1) och M Madr (talvärde 19; 1+9 = 10; 1+0 = 1).
↑ Thurs (2) finns i ↻ Jara (11) och ↑ Lagu (20).
⚡ Ass (3) finns i ⚡ Pertra (12) och ⚡ Ing (21).
⚡ Reid (4) finns i J Eoh (13) och ⚡ Odal (22).
< Ken (5) finns i Y Algiz (14) och M Dagaz (23).

X Gifu (6) finns i 𐌺 Sol (15) och 𐌺 Feh (24).

𐌷 Wynja (7) finns i 𐌹 Tyr (16).

𐌆 Hagal (8) finns i 𐌵 Bjarka (17).

𐌿 Naud (9) finns i 𐌞 Eh (18).

Von Franz tankar om "kontaminering" tycks stämma. Allt är ett och hänger samman. Allt påverkar allt annat ömsesidigt. Den ena runan följer på den andra och den ena återfinns i den andra.

De nio första runorna, från 𐌆 Ur till och med 𐌿 Naud, är en berättelse om det kosmiska vardandet, om urskapelsen, de materiella och andliga processer som är förutsättningarna för dagens värld. Nornorna väver in nödvändigheten för det jordiska vardandet och de själsliga processerna genom de följande nio runorna. Det börjar med 𐌇 Iss som den formande kraften och avslutas med 𐌞 Eh som står för kommunikationen mellan världarna och resan in i Drömtiden. De sex avslutande runorna, som börjar med 𐌞 Madr och avslutas med 𐌺 Feh, representerar människovardandet, kroppen och de människoskapade kulturerna och hur det hela kan fullkomnas genom uppvaknande och insikt. Och sedan börjar processen om igen! Utharken är en sammanhållen kunskaps- och initiationsväg, som fullbordas för den som genomlöper, genomsjunger, genomlever hela utharken.

Om vi adderar talvärdena för matrisrunorna får vi följande intressanta samband:

𐌆 𐌷 𐌺 𐌵 < X 𐌷 𐌿 𐌿 Ur+Thurs+Ass+Reid+Ken+Gifu+Wynja+Hagal+Naud =
1+2+3+4+5+6+7+8+9 = 45; 4+5 = 9 = 𐌿

Ass (3), Gifu (6) och Naud (9) är de tre runor som oftast dyker upp i samband med talmagiska övningar vare sig det handlar om addition eller multiplikation. Om vi betraktar de nio första runorna som matrisrunor så utgör dessa tre en sorts bas i denna matris. Om vi adderar deras talvärden får vi 3+6+9 = 18; 1+8 = 9 = 𐌿.

Alltså: allt pekar mot 𐌿 Naud och nornorna. 𐌿 Naud tycks vara nyckeln till den icke-ordinära verkligheten. Ord som kommit till mig är "virvel" och "spinn". 𐌿 Naud tycks alltså vara en alldeles speciell virvel in i det icke-ordinära; ett superverktyg för att få till en spinn-rörelse in i Drömtiden och därbortom, in i *unus mundus*. Är den en väg till att söka synkronicitet (*synchronicity quest*) och skapa helighet?

Drömtiden knackar på _____

Vi kan också se att Naud tycks rymma det mesta. 9 är ju summan av $1+8$, alltså $\text{Ur} + \text{Hagal}$, av $2+7$, alltså $\text{Thurs} + \text{Wynja}$, av $3+6$, alltså $\text{Ass} + \text{Gifu}$ och av $4+5$, alltså $\text{Reid} + \text{Ken}$. Nornorna råder och bjuder in till den niofaldiga initiationsvägen!

Om vi anlägger en talmagisk aspekt på runornas kosmiska berättelse får vi följande intressanta samband:

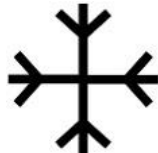
Urskapelsen: Summan av Ur till och med $\text{Naud} = 45$; $4+5 = 9$.

Jordvardandet: Summan av Iss till och med $\text{Eh} = 126$; $1+2+6 = 9$.

Fullkommandet: Summan av Madr till och med $\text{Feh} = 129$; $1+2+9 = 12$; $1+2=3$

Utharken genomsyras alltså av Ass /den heliga vinden och Naud /den kosmiska nödvändigheten.

När det gäller runorakel bör en ge akt på summan av de dragna runorna och sedan reducera talet till ensiffrigt för att få fram den grundruna som "färgar" hela oraklet. Om en ex-vis drar runorna Feh , Thurs och Reid så blir summan av talvärdena $24+2+4 = 30$; $3+0 = 3$; alltså är dragningens grundruna Ass , den heliga vindens, Önds, runa.

Den skyddssymbol som brukar kallas skräckhjälm består oftast av fyra Algiz -runor = $4 \times 14 = 56$; $5+6 = 11$; $1+1 = 2 = \text{Thurs}$, dvs thursarnas skydd. En skräckhjälm kan dock vara flerdimensionell och bestå av 6 Algiz , alltså $6 \times 14 = 84$; $8+4 = 12 = \text{Pertra}$, dvs jordens skydd, eller $1+2 = 3 = \text{Ass}$, dvs gudomligt skydd.

Det nordiska medicinhjulet, som även fungerar som skyddssymbol, och som även kallas Fans fyrkant tecknas så här:

SATOR
AREPO
TENET
OPERA
ROTAS

Drömtiden knackar på _____

Den läses likadant från vänster eller höger, uppifrån eller nedifrån. Om vi sätter in runor i stället för bokstäver får vi:

⚡ F ↑ ✕ R
F R M C ✕
↑ M † M ↑
✕ C M R F
R ✕ ↑ F ⚡

Summan av raderna blir, vare sig vi läser vägrätt eller lodrätt:

⚡ F † ✕ R = 60; 6+0 = 6 = X Gifu
F R M C ✕ = 59; 5+9 = 14 = Y Algiz
↑ M † M ↑ = 77; 7+7 = 14 = Y Algiz
✕ C M R F = 59; 5+9 = 14 = Y Algiz
R ✕ ↑ F ⚡ = 60; 6+0 = 6 = X Gifu

Alltså; Skydd och balans.

Summan av raderna blir; 60+59+77+59+60 = 315; 3+1+5 = 9 = † Naud
= nornorna och nödvändigheten. Om vi lägger samman vägrätt +
lodrätt blir det 315+315 = 630; 6+3+0 = 9 = † Naud.

Nu är det dags att tillämpa utharken på Maria Profetissas axiom: "Ett
blir två, två blir tre, och ur den tredje kommer den Enda som den
fjärde. På detta sätt blir de två ett."

⊞ Ur föder fram † Thurs som representerar grundläggande motsatser
som ande-materia, liv-död, ljus-mörker, hetta-kyla, feminint-
maskulint, uppbyggande-nedbrytande. Tillsammans frambringar ⊞ Ur
och † Thurs de båda heliga treenigheterna, Oden-Vile-Ve och Njörd-
Freja-Hel. Heligheten i F Ass är alltså uppdelad i två tretal, ett
maskulint/himmelskt och ett feminint/jordiskt. Resultatet av detta
flöde – ⊞ † F Ur+Thurs+Ass (1+2+3) – och av föreningen mellan
maskulina och feminina tre-heligheter (3+3), blir talet 6 = X Gifu, som
är ömsesidighetens runa; den står för harmoni och balans, för de sex
riktningarna och för helheten. Den sexuddiga stjärnan, Salomons sigill
ryms i cirkeln och är i grunden samma symbol som X Gifu.

Fortsättningen: "På detta sätt blir de två ett" kan appliceras på utharken så här: Till runa nr 6 **X** Gifu lägger vi till två-samhetens runa **Þ** Thurs och Enhetens runa **Π** Ur; **X Þ Π** Gifu + Thurs + Ur = 9 = **ǂ** Naud. Vi har alltså rört oss från **Π** Ur till **ǂ** Naud i en cirkulär, eller snarare spiralformad rörelse. **Π** Ur och **ǂ** Naud tycks alltså vara förbundna med varandra. Kanske kan en säga att Naud är Ur men på en "högre" nivå. Axiomets innebörd tycks sammanfalla med matrisrunornas kosmiska berättelse, det kosmiska vardandet. Samtidigt vet vi att makrokosmos och mikrokosmos sammanfaller i synkroniciteter.

Marias axiom kan tecknas på flera alternativa sätt:

- $\Pi \rightarrow \text{Þ} \rightarrow \text{F} \rightarrow \text{X} \rightarrow \text{Þ} \rightarrow \Pi \rightarrow \text{X}$ Summan av de sju runorna blir $1+2+3+6+2+1+6=21=2+1=3=\text{F}$
- $\Pi + \text{Þ} + \text{F} = \text{X}$; $\text{X} + \text{Þ} + \Pi = \text{ǂ}$ Summan av de åtta runorna blir $1+2+3+6+6+2+1+9=30=13+0=3=\text{F}$

En annan variant på fortsättningen är följande: **↑** Tyr och **Þ** Bjarka är inte bara runor som representerar det maskulina resp feminina utan är arketyper för Den stora fadern och Den stora modern, två av de ursprungligaste och mäktigaste arketyperna. Tyr = Fader/Himmel, Bjarka = Moder/Jord. "På detta sätt blir de två ett", innebär **↑** Tyr + **Þ** Bjarka, vilket är $16+17 = 33$; $3+3 = 6 = \text{X}$. Denna sammansmältning, *hieros gamos, coniunctio*, är en inre process, i var och en av oss, där det handlar om att inom sig åstadkomma, eller kanske snarare inbjuda, till det heliga giftermålet mellan Himmel och Jord, mellan Modern och Fadern. Samtidigt visar detta att Gifurunan framstår som alltmer central för hela utharken.

Maria Profetissas axiom beskriver en initiationsväg till de vises sten, det inre guldets, visdomsmjödets; till att uppleva energin direkt. Det är också en beskrivning av det som Remo F. Roth kallar *synchronicity quest*, alltså ett medvetet sökande efter synkronistiska situationer där tankar och materia kan nyskapas (*creatio*) och spridas genom hela universum (*multiplicatio*). Detta är verklig magi.

Verklig magi

När tioårsminnet av ockupationen av Wounded Knee i South Dakota firades den 27 februari 1983 leddes ceremonin av lakota-vismannen **Frank Fools Crow**, då 93 år gammal. Han höll först upp den heliga pipan i de fyra kardinalriktningarna och sedan riktade han den mot Moder Jord och Fader Himmel samtidigt som han bad en bön på lakota. Han bad Skaparen om ett tecken att hen fortfarande hör lakotas, fortfarande kommer ihåg dem och älskar dem. Efter bönen tog trummorna och sången vid och mycket snart pekade någon upp mot himlen. Alla ceremonideltagare kunde se budbäraren som plötsligt hade uppenbarats sig och nu cirklade runt på utsträckta vingar 300 meter upp i luften. En örn. Det var Skaparens tecken. Efter omkring tio minuter försvann den lika plötsligt som den hade dykt upp och ceremonideltagarna tackade för att Skaparen återigen hade visat sin kärlek och makt.

Min åsikt är att deltagarna fick uppleva en synkronistisk händelse. Det var inte Frank Fools Crow som åstadkom att örnen dök upp; den dök upp som en samtidighet och medskapare i ceremonin. Både Frank Fools Crow och örnen rörde sig i balans och harmoni med den kosmiska dynamiken och föll då samman i denna gemensamma stund, för att använda ett uttryck från C. G. Jung. Det var inte Frank Fools Crows magiska förmåga utan hans ödmjukhet och frihet från självviktighet som bidrog till att denna synkronicitet uppstod. Den var ett exempel på hur den process som kallas *hieros gamos* kan äga rum. Himmel och jord förenas, rum och tid upphävs, deltagarna dansar med i det kosmiska kretsloppet och nya insikter kan tränga igenom. Förhoppningsvis var deltagarna i Wounded Knee så öppna och mottagande att *hieros gamos* kunde äga rum också inom var och en av dem.

Ödmjuka människor som släppt sin självviktighet tycks dra till sig synkroniciteter. Frank Fools Crow är ett exempel, C. G. Jung ett annat, liksom Wolfgang Pauli. Synkronicitetstänkandet handlar definitivt inte om att sätta individen i universums centrum eller att blåsa upp föreställningar om att vissa människor har blivit utvalda av universum för speciella uppdrag. Tvärtom; självupptagenhet och självviktighet är hinder för insikt och kraft. Den självviktiga personen kan inbilla sig att hen upplever synkroniciteter, men då rör det sig om ytliga upplevelser som inte förändrar någonting. Riktiga synkroniciteter är djupt omvälvande upplevelser som går på djupet och banar väg för transformation i form av både "inre" och "yttre" kvantsprång.

I detta sammanhang vill jag betona att *hieros gamos* är något som en upplever, inte något som en tänker. Det handlar med Castanedas ord om att *uppleva energin direkt* och inte via symboler eller egna tankekonstruktioner. Det är mycket vanligt inom både nyshamanismen och västerländsk magi att verksamheten fokuseras på symboler och bilder, t ex så kallade kraftdjur, skydds- och hjälppandar och andelärare. Visserligen kan dessa symboler fungera som portar in i Drömtiden (och då upplösas) men risken är stor att utövare inom dessa andliga skolor fastnar i själva dörröppningen där det kan vara ganska mysigt att umgås med sina symboliska andevänner. C. G. Jung gick längre än många nyshamaner och esoteriska magiker gör i och med att han såg symbolerna som representanter för arketyperna, som i sig saknar form. Symbolerna är ett sätt som vårt medvetande använder för att göra upplevelsen av arketyperna möjlig att tänka på, analysera och tala om. Jung själv (till skillnad från många jungianer) strävade efter att *uppleva* arketyperna och inte fastna i symbolerna. Men kanske nådde han inte lika långt som Castaneda som först lurades in i och sedan ut ur de magiska symbolerna av sin mentor don Juan Matus:

"Vid tiden för händelserna i min första bok (*The Teachings of Don Juan*) talade don Juan en hel del om allierade, andarna i floder och berg, chaparralsnärens ande etc etc. När jag senare frågade honom om hans betonande av dessa element medgav han oblygt att han vid inledningen av min lärotid hade gett sig in i detta pseudo-indianska shamanska svammel för mitt bästa ...

'Ta det inte så allvarligt', sa han skrattande. 'Det var väldigt underhållande för mig att ge mig in i detta skitsnack, och det var ännu mer underhållande eftersom jag visste att jag gjorde det för ditt bästa.'

'För mitt bästa, don Juan? Vad är det här för en sinnesförvirring?'

'Ja, för ditt bästa. Jag lurade dig genom att fästa din uppmärksamhet vid föremål i din värld som du hade en djup fascination för, och du svalde det med krok, sänke och lina.'

'Allt jag behövde var att få din odelade uppmärksamhet. Men hur kunde jag ha gjort det när du hade en så odisciplinerad ande?'

Den som läser Castanedas böcker får också åtskilliga lektioner av don Juan Matus om vikten av att släppa sin självviktighet – som en förutsättning för att kunna bli en otadlig andlig krigare. Vilket med mina ord betyder: att röra sig med det kosmiska kretsloppet, i sitt inre förverkliga det himmelska äktenskapet och få en klunk av visdomsmjödet.

Som Jung och alla efter honom som tänkt och skrivit om synkroniciteter betonar så ingår det i själva definitionen av en sådan händelse att den är icke-kausalt. Det innebär att två sammanfallande händelser inte har någon orsak-verkan-relation. Den ena orsakar inte den andra och tvärtom utan de framföds båda ur den gemensamma psykofysiska verkligheten, *unus mundus*. Jag har efterhand insett att detta också gäller magi, som bara kan inträffa i synkronistiska situationer. Det gäller t ex vid shamansk healing. Bot är bara möjlig om shamanen och patienten har hamnat i en synkronistisk situation. Shamanen kan inte skapa bot på ett kausalt sätt, alltså om jag gör A så åstadkommer jag B, dvs bot. I bästa fall kan shamanen bidra till att en synkronistisk situation uppstår där ett inre och ett yttre kvantsprång kan äga rum och healing inträffa. Det förutsätter att även patienten bidrar till denna synkronicitet, medvetet eller omedvetet genom att hans krissituation har aktiverat en botearketyper i Drömtiden. För att bot ska inträffa måste både botare och patient vara beredda att förändras. Healing handlar ju inte om bara den ena parten i den polära relationen botare-patient. Och, slutligen, så förutsätter boten också att den huvudagerande, alltså shamanen, är fri från självviktighet för att inte blockera energierna i boteprocessen.

Allt detta innebär att det är omöjligt att på förhand säga om en boteceremoni blir framgångsrik. Som den samiske shamanen Eirik Myrhaug sa till mig en gång: ”Vi kan inte bestämma. Men vi kan be, och ibland inträffar mirakel.”

Detta gäller självfallet all annan magi också. Verklig magi, till skillnad från inbillad sådan, är icke-kausal och kan bara äga rum i synkronistiska situationer. Magiska ceremonier bör därför primärt utformas just för att stämma de agerande i balans med den kosmiska matrisen och rörelsen. När denna balans uppstår öppnas en virvel in i den ordinära verkligheten från Drömtiden, *unus mundus*, vilket kan leda till en synkronistisk situation och därmed följande medvetandesprång och förhoppningsvis också materiella förändringar i den kosmiska väven.

Går det att *skapa* en synkronistisk situation? Jung, von Franz och Peat menar att synkroniciteter dyker upp när arketyper aktiveras vid olika krissituationer och övergångsfaser, medan Roth med sitt begrepp *synchronicity quest* och sin kroppscentrerade imagination tycks anse att vi i alla fall medvetet kan söka sådana situationer. Kan våra handlingar påverka relationer och samband som är delar av en icke-kausal ordning? Mitt svar är att vi kan bringa oss själva i balans med kosmos genom att släppa självviktigheten och med hjälp av metoder som utesittning, runsång och trumning, kan öka *sannolikheten* för att en synkronicitet kommer att inträffa. Och när den väl inträffar är det viktigt att vi medvetet observerar den, för i själva observationen ligger förutsättningen för kvantsprånget.

Verklig magi äger rum i ett mycket komplext samspel mellan magiker, energierna i den kosmiska väven och Drömtiden, *unus mundus*. Antalet deltagare i en magisk ceremoni har egentligen ingen betydelse för tillbakakopplingen från den ordinära verkligheten till den psykofysiska urgrunden. Även om verklig magi bara utförs av en enstaka person kan den få vittgående följder. Genom *multiplicatio*-effekten kan en enstaka persons magiska ceremoni samtidigt inträffa överallt och då också påverka förhållanden överallt. Roth talar förhoppningsfullt om hur en ganska liten grupp av moderna Graalriddare genom synkroniciteter och *multiplicatio* ska kunna hjälpa till att förändra *zeitgeist*, alltså hela tidsandan. Förutsättningen är naturligtvis att förändringen är i balans och harmoni med den stora

kosmiska rörelsen. Försöker magin gå emot den kosmiska rörelsen uppstår kaos och förvirring.

Finns det något samband mellan synkroniciteter, heliga platser och heliga tider? Ja, på heliga platser och vid heliga tider är sannolikheten för att synkroniciteter ska äga rum större än annars. Inte särskilt förvånande med tanke på att dessa platser och tider i sig är virvlar in i Drömtiden.

Vad blir då kontentan av denna lilla bok? Att magiker som utan självviktighet förverkligar *hieros gamos* i sitt inre, som alltså balanserar och förenar liv och död, ande och materia, maskulint och feminint, inte bara får en dryck av visdomsmjödets eller den heliga Graalen utan också samtidigt bidrar till att uttrycka och öka den kosmiska ordningen. Jung sa om mandalan att den både var ett uttryck för ordning och samtidigt skapade ordning och det gäller förstås all verklig magi. Verklig magi inträffar i synkronistiska situationer och bara om den är i överensstämmelse med den stora kosmiska matrisen och rörelsen. *Multiplicatio*-effekten innebär att enstaka personer eller grupper kan bidra till stora förändringar i den kosmiska väven. Det känns hoppingivande och det är ingen slump att Moder Jord och Drömtiden pumpar ut denna kunskap i den kosmiska väven just nu.

Litteratur

Carlos Castaneda: The Wheel of Time (LA Eidolona Press, 1998)

C. G. Jung: Mitt liv: Minnen, drömmar, tankar
(Wahlström&Widstrand, 1994)

C. G. Jung: Synchronicity: An Acausal Connecting Principle (Princeton University Press, 2010)

C. G. Jung/Wolfgang Pauli: Atom and Archetype: The Pauli/Jung Letters 1932-1958 (Princeton University Press, 2014)

Marie-Louise von Franz: Om synkronicitet och spådomskonst
(Centrum för Jungiansk Psykologi, 1998)

Marie-Louise von Franz: Psyche and Matter (Shambala Publications, 1992)

Marie-Louise von Franz: Number and Time: Reflections Leading toward a Unification of Depth Psychology and Physics (Northwestern University Press, 1974)

F. David Peat: Synchronicity: The Marriage of Matter and Psyche (Pari Publishing, 2014)

Remo Roth: Return of the World Soul: Wolfgang Pauli, C.G. Jung and the Challenge of Psychophysical Reality. Part I: The Battle of the Giants (Pari Publishing, 2011)

Remo Roth: Return of the World Soul: Wolfgang Pauli, C.G. Jung and the Challenge of Psychophysical Reality. Part II: A Psychophysical Theory (Pari Publishing, 2012)